

Jaroslav Voříšek

**Pražský politický
proces 1994**

ve věci

Týdeníku Politika

© Jaroslav Voříšek 1995

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Jaroslav Voříšek

**Pražský politický
proces 1994**

ve věci

Týdeníku Politika

Obsah

Úvodní slovo editora	5
Předmluva	7
1. Výchozí okolnosti	9
2. Přípravná psychologická kampaň	10
3. Oznamovatelé a vyšetřovatelé	15
4. Soudní znalci	19
5. Soud a vedení procesu	26
Závěrečný přehled	62

Úvodní slovo editora

V roce 1992 byl Týdeník Politika brutálně zlikvidován režimní justicí. Předkládané kritické pojednání z roku 1995 na nezpochybnitelných dokladech ukazuje, že šlo o účelový politický proces.

Krok za krokem si ukážeme, že proces, jeho příprava, vedení i rozsudek v případě šéfredaktora TP Josefa Tomáše byly zřejmou justiční mstou s předem daným výsledkem, že vypracovaná obžaloba byla neustále podle okamžitých potřeb a politických okolností rozšiřována, znovu doplňována, redukována a upravována, takže prakticky už vůbec nebylo jasné, za co je vlastně obžalovaný souzen (samozřejmě s výjimkou nepostradatelného „antisemitismu“), do policejního vyšetřování bylo hrubým způsobem zasahováno, že soud při svém rozhodování vycházel pouze z posudků znalců, zavázaných druhé straně, tedy ze zaujatých posudků, které měl soud navíc zcela jasně odmítnout už pro morální i věcnou nekompetentnost jejich autorů, že soud odmítl všechny znalce (včetně zahraničních), navržené obžalovaným, kteří splňovali všechny podmínky nestrannosti i náležité kvalifikace ve věci, že soud odmítl všechny svědky, navržené obžalovaným, jejichž nezbytnost vyslechnutí před soudem pro zajištění objektivní informovanosti byla obžalovaným soudu řádně zdůvodněna, že soud byl dále ovlivňován dlouhotrvající psychologickou kampaní ve sdělovacích prostředcích, že soud vyšší instance zamítl opakované, náležitě zdůvodněné a prokazatelné námitky obžalovaného proti postupu a rozhodnutí samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1, a konečně že soudy obou stupňů připustily i během vlastních hlavních přelíčení hrubé procesní chyby.

Kritické pojednání je také připomenutím prvního „porevolučního“ období, které tím bylo navždy ostudně poznamenáno, ale bylo i výstrahou méně prozíravým, co mohou od nové globalistické elity čekat v budoucnosti. Týdeník Politika si tehdy vytkl za cíl snažit se informováním o této skutečnosti a poukazováním na diametrální rozpor mezi proklamovanými a opravdovými, byť pečlivě tajenými cíli ukázat veřejnosti pravdivější obraz judaismu, představovaného nadnárodní židovskou elitou. A to se nepromíjí!

„Euroamerická veřejnost bez přemýšlení a s nadšením uvítala kýmsi nepojmenovaným zvěstovanou novinku, že má to štěstí být svědkem a současníkem nové, tentokrát už definitivně „šťastné“ epochy lidstva ve znamení vycházející hvězdy, podivuhodně podobné té rudé pěticípé i liberálně hvězdnaté americké.

Usilovná, dlouhodobá a trpělivá práce přinesla svým tvůrcům očekávané výsledky. Opravdu jen velice málokoho napadlo spočítat si cípy nové, nejjasnější vůdčí hvězdy světového společenství – poměrně snadno by totiž zjistil, že má těch cípů šest.“

Každá věc má svou logickou příčinu – tou bylo v našem případě po zinscenovaných převratech ve všech zemích sovětského bloku „upevňování“ židovské moci a likvidace národní suverenity se současným rabováním národního majetku.

„Židé a zednáři podnikli po řízených převratech v roce 1989 masivní, frontální útok na mocenské pozice ve všech státech Střední a Východní Evropy

včetně Ruska. Zmocnili se všech klíčových postavení v politice, financích, hospodářství, justici, masových médiích a kultuře“ (M. Dolejší, 1992).

Zachovejme pro potomstvo alespoň několik jmen předních Židů v klíčových postaveních té doby: V. Havel, V. Klaus, V. Dlouhý, T. Ježek, J. Tošovský, P. Pithart, J. Dienstbier, P. Rychetský, Z. Jičínský, M. Žantovský, J. Ruml, L. Dobrovský, P. Bratinka, J. Stráský, J. Zieleniec, K. Dyba, P. Tigrid, J. Skalický, A. Baudyš, J. Kalvoda, I. Pilip, J. Lux, K. Kühnl a další. Mezi jmenovanými je také několik exponentů výhradně židovského zednářského řádu B'nai B'rith!

„V parlamentu je cca 11% Židů a cca 23% zednářů. V senátu je cca 18% Židů a cca 22% zednářů. Ostatní poslanci jsou zcela bezcenní a bezvýznamní lidé, ovládaní a řízení zmíněnou organizovanou menšinou“ (Miroslav Dolejší, 1999).

Kdo má stále ještě iluze o „demokracii“ jako výrazu svobodné vůle lidu, měl by se ve vlastním zájmu nad citovanými slovy i předkládaným kritickým pojednáním zamyslet.

Zvláštní pozornost věnujte tvrdošijným a nepokorným, kteří se nechtějí sklonit před naším vrchnostenstvím. Rozšiřujte o nich kompromitující pomluvy. Vyprovokujte je do konfliktů. Nakonec se jich začnou bát i ti, kteří o nich mají dobré mínění a podporují je.

Hlavní je obviňovat – necht' se ospravedlňují. Ten, kdo se ospravedlňuje, je už z poloviny vinen.

(Katechismus pro Židy v Rusku, vydáno v Tel Avivu 1986.)

„S tiskovým monopolem je možné převálcovat každý národ.“

Maxim Litvinov alias Finkelstein.

Předmluva

Rozsudkem samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1, JUDr. Heleny Králové, z 22. září 1994 byl šéfredaktor *Týdeníku Politika* Josef Tomáš odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu dvou roků, dále k zákazu činnosti, spočívajícím ve výkonu funkce spojené s publikační činností, na dobu dvou roků a k propadnutí věcí, vedených jako soudní přílohy.

Rozsudek byl dne 25. listopadu 1994 rozhodnutím Městského soudu pro Prahu za předsednictví JUDr. Petra Stutziga potvrzen.

Tímto zdánlivě nepřilíš tvrdým trestem tedy po juristické stránce skončil případ *Týdeníku Politika*, který po takovou dobu zaměstnával tolik lidí tak rozdílným způsobem.

Jako zástupce šéfredaktora tohoto týdeníku jsem byl jak u jeho vzniku a celého trvání, tak i u začátku a průběhu všech útoků proti němu, počínaje plánovitě stupňovanou přípravnou kampaní ve sdělovacích prostředcích přes vyslychání ve věci jako svědek až konečně po přítomnost při všech jednotlivých hlavních líčeních, včetně v jednacích síních Městského soudu pro Prahu, kde pak případ skončil potvrzením rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1.

V tomto krátkém pojednání si ukážeme vnitřní, skrytou logiku celého případu, alespoň ve stručnosti si jej faktograficky připomeneme a nezbytnými stručnými komentáři doplníme, oč vlastně šlo. Postupně nám vyplyne, jak se během celé věci kdo z aktérů zachoval a jak sám ukázal, zda patří ke straně pravdy nebo jejích nepřátel a služebníků sil, které se nikdy neobjevují na veřejnosti.

Ukážeme si především, že celý proces byl jasně zinscenovanou politickou komedií!

Že proces, jeho příprava, vedení i rozsudek v případě Josefa Tomáše byly zřejmou justiční mstou s předem daným výsledkem, to plyne z následujících skutečností:

- a) prokuratura (resp. žaloba) vycházela z nepodložených podnětů,
- b) z nich vypracovaná obžaloba byla neustále podle okamžitých potřeb a politických okolností rozšiřována, překvalifikována, znovu doplňována, redukována a upravována, takže prakticky už vůbec nebylo jasné, za co je vlastně obžalovaný souzen (samozřejmě s výjimkou nepostradatelného „antisemitismu“),
- c) do policejního vyšetřování bylo hrubým způsobem zasahováno,
- d) soud při svém rozhodování vycházel pouze z posudků znalců, zavázaných druhé straně, tedy ze zaujatých posudků, které měl soud navíc zcela jasně odmítnout už pro morální i věcnou nekompetentnost jejich autorů,
- e) soud odmítl všechny znalce (včetně zahraničních), navržené obžalovaným, kteří splňovali všechny podmínky nestrannosti i náležité kvalifikace ve věci,
- f) soud odmítl všechny svědky, navržené obžalovaným, jejichž nezbytnost vyslechnutí před soudem pro zajištění objektivní informovanosti byla obžalovaným soudem řádně zdůvodněna,
- g) soud byl ovlivňován dlouhotrvající psychologickou kampaní ve sdělovacích prostředcích,
- h) soud vyšší instance zamítl opakované, zdůvodněné a prokazatelné námitky obžalovaného proti postupu a rozhodnutí samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1,
- ch) soudy obou stupňů připustily i během vlastních hlavních přelíčení velmi hrubé procesní chyby.

Všechny body si postupně ukážeme na stránkách tohoto kritického pojednání, jehož účelem je prokázat, že se v kauze *Týdeník Politika* jednalo o

účelový politický proces.

Autor, březen 1995

(Poznámka: všechna zvýraznění v textu jsou od autora.)

Redakční poznámka: Jako autor prohlašuji, že zde předkládaná práce je jediná původní. Proto se tímto distancuji od množství nelegálně nabytých, neúplných nebo překroucených verzí PPP, které kolují na různých internetových stránkách.

1. Výchozí okolnosti

Známé události konce roku 1989 u nás, které byly součástí koncipovaného přechodu k poslední části příprav celosvětové jednovlády (viz např. „Analýzu událostí 17. listopadu“ M. Dolejšího), musely mít – aspoň ve své počáteční fázi – některé viditelné atributy „demokratické“ společnosti, mezi něž patří mj. volnost veřejného projevu. Ústřední plánovači a jejich tuzemští realizátoři pravděpodobně – a celkem oprávněně – předpokládali, že je tato nezbytná koncese nemůže v jejich záměrech nijak vážněji ohrozit. Následkem dlouholeté ideologické kampaně komunistického režimu, synchronizované s „kontrapropagandou“ tzv. svobodného světa, byla naše laická i odborná veřejnost demoralizována a psychologicky zpracována do takového stupně, že už nebyla schopna zbavit se negativní závislosti na ní. Důkazem hloubky tohoto psychologického manipulování populace je mj. skutečnost, že ještě dnes naprostá většina lidí vidí **jediný** a pravý kořen problémů, zmatků a obecné bezradné nejistoty pouze v režimu a ideologii komunismu a jeho bývalých či „přetransformovaných“ nositelích.

To by ještě nebylo to nejhorší. Systematické psychologické zmanipulování naší (a samozřejmě i ostatní světové) veřejnosti dosáhlo takového stupně, že současný člověk již **není schopen** přistupovat k projednávání otázky škodlivého působení internacionální sionistické elity **bez apriorních předsudků**. Průkazně to dokládají trestní podněty z „řad občanů“ (které byly rovněž čteny před soudem, jak si pak dále ukážeme) a v nichž zaznělo např. toto:

„*Týdeník Politika* jsem nikdy nečetla, protože to je antisemitské svinstvo, s nímž by se mělo skoncovat...“ nebo:

„Podávám podnět pro spáchání trestného činu hanobení rasy a národa v *Týdeníku Politika*, protože tento časopis mi připadá nějak antisemitský.“

Euroamerická veřejnost bez přemýšlení s nadšením uvítala kýmsi nepojmenovaným zvěstovanou novinku, že má to štěstí být svědkem a současníkem nové, tentokrát už definitivně „šťastné“ epochy lidstva ve znamení vycházející hvězdy, podivuhodně podobné té rudé pětícípé i liberálně hvězdnaté americké.

Usilovná, dlouhodobá a trpělivá práce přinesla svým tvůrcům očekávané výsledky. Opravdu jen velice málokoho napadlo spočítat si cípy nové, nejjasnější vůdčí hvězdy světového společenství – poměrně snadno by totiž zjistil, že má těch cípů šest!

Začátkem roku 1991 vyšlo v Praze první číslo *Týdeníku Politika*, který si postavil jako přední – a vlastně jediný – cíl snažit se informováním o této skutečnosti a poukazováním na diametrální rozpor mezi proklamovanými a opravdovými, byť pečlivě tajenými cíli, předložit veřejnosti pravdivější obraz judaismu, představovaného nadnárodní židovskou elitou. A co je hlavní, pokusit se takto osvětlováním netušeného zabránit dobrovolné zkáze obětí, stejně jako v duchu křesťanské lásky odvracet nositele této šílené ideje od jejich plánů a tím i od jinak nevyhnutelného trestu.

Netrpíme žádným velikášstvím v posuzování kvality a výsledků své práce. To ostatně přísluší jiným. Pro nás bylo a je rozhodující, že tuto práci bylo třeba vyko-

nat. A že nezbytná byla, nehodláme a nepotřebujeme nikomu dokazovat. Samotný osud *Týdeníku Politika* bezmála od jeho samého začátku až do konce, který zatím představuje rozsudek nad jeho šéfredaktorem, je potvrzením toho, že ať chceme nebo ne, ***otázka zde je, a že ji nelze beztrestně pro obě strany obcházet mlčením nebo dokonce pragmatickou servilitou na adresu politického Židovstva.*** Stejně tak nemám v úmyslu v tomto pojednání prokazovat, že naše konání nebylo vedeno rasovým záštitám nebo touhou po „seberealizaci“, protože duch křesťanství nám přikazuje litovat nepřátele a upozorňovat na jejich zaslepení. Žádného takového obhajování se nemáme zapotřebí. Místo naprosto zbytečných prohlášení a ujišťování za nás dostatečně mluví dva ročníky *Týdeníku Politika*.

Účelem pojednání je ukázat, že ***právě tento postoj***, tedy snaha o otevřené, pozitivní a nezáludné poukazování na lživost a zhoubnost věrosvědů nového náboženství, náboženství „nového, šťastného věku“, je jediným hlasem, který jim může být opravdu nebezpečný. A to se nepromijí.

Jako zástupce šéfredaktora *Týdeníku Politika* jsem byl nejen tak říkajíc spoluaktérem všeho, co se těchto novin týče, ale také jsem byl pozorovatelem i účastníkem celého, předem psychologicky, personálně i věcně zinscenovaného procesu s jasným politickým akcentem.

2. Přípravná psychologická kampaň

Prakticky hned poté, co speciální služby – a je typické, že zahraniční, resp. intra-internacionální – zachytily existenci *Týdeníku Politika* a po vyhodnocení jeho obsahu konstatovaly, že je jejich zájmům nepohodlný, bylo na příslušných místech v USA rozhodnuto o jeho likvidaci. Prvním viditelným krokem k tomu bylo zahájení přípravné psychologické kampaně v československých sdělovacích médiích.

Z technických důvodů zde musíme zcela stranou ponechat souběžnou masivní kampaň v rozhlasu a především v televizi, která zvláště ke konci roku 1992 „informovala“ o dění kolem *Týdeníku Politika* několikrát denně nejen v hlavních zpravodajských relacích, ale také v nejrůznějších tematických besedách, komentářích a reportážích. Postačí zde jen připomenout, jak se ve zpravodajském pořadu televize na podzim r. 1992 tehdejší poradce prezidenta Havla, pan Bútora, rozhořčoval nad tím, že *Týdeník Politika* ještě vůbec vychází!

Z doslova nepřehledného množství novinových a časopiseckých článků, statí a komentářů vybíráme pouze několik málo (někdy jen titulků) jako doklad způsobů a metod, jakými se psychologicky zpracovávala veřejnost na chystaný zásah proti novinám, které sama z největší části vlastně vůbec přímo neznala vzhledem k nákladu časopisu i promyšleným potížím při jejich distribuci prostřednictvím firmy PNS.

Tak opravdu jen namátkou:

- *Lidové noviny*, 16. 12. 1991, přinášejí článek s titulkem „Žaloba na Politiku“, v němž se píše:

„Více než 50 poslanců FS různých politických stran podalo generálnímu prokurátorovi ČR dr. Brunnerovi žalobu na Týdeník Politika. Poslanci žalobu motivují tím, že uveřejnění některých textů je podle jejich názoru v rozporu se zákonem, konkrétně že tyto texty naplňují skutkovou podstatu trestných činů hanobení národa, rasy a přesvědčení, hanobení republiky a jejího představitele. Z obdobných důvodů podaly před časem na tento týdeník žalobu i Lidové noviny.“

• 4. 5. 1992 píše *Telegraf* v článku D. Běloševského s titulkem „Hrozbu nacionalismu nelze podceňovat“ mj. toto:

„Protokoly sionských mudrců a Genezi sionismu lze označit za nepokrytě nacistické [?!] výpotky bujícího nacionalismu. – – – Stejný tón však zaznívá i ze stránek Týdeníku Politika. – – –

Je zřejmé, že sami sobě prokazujeme medvědí službu, pomíjíme-li peklo nacionalismu [!], jež se před námi hrozí otevřít, opatrným mlčením, nebo odbýváme-li jeho metastázování [!] několika odsuzujícími články.“

(Považte: metastázování nacionalismu! To je psáno opravdu v duchu nejlepších tradic talmudského rasismu. Jenom o svém „vyvolení“ přesvědčený sionistický Žid nebo omámený šábessgój může přirovnávat přirozené vlastenectví nežidovských národů k choroboplodné nákaze!)

• *Lidové noviny*, 23. 12. 1992 v článku Milana Vybulky s titulkem „Případ Politika odebrán třetímu vyšetřovateli. Třetí muž a superposudek“, z něhož za ocitování stojí:

„Generální prokuratura ČR je nespokojena se způsobem, jakým postupoval při vyšetřování Týdeníku Politika vyšetřovatel Úřadu vyšetřování pro hl. m. Prahu. – – – Generální prokuratura proto přikázala řediteli Úřadu, aby vyšetřování této věci předal jinému, již třetímu vyšetřovateli. Vypracováním tzv. superposudku má být pověřena filosofická fakulta UK. Obvodní soud pro Prahu 8 nevyhověl požadavku vyšetřovatele na provedení domovní prohlídky, neboť podání návrhu nepředcházela výzva k dobrovolnému vydání věci. – – – Po činu redaktora Reflexu, který zapálil několik exemplářů Politiky na stolku pouličního prodávče,¹ je zřejmé, že dosud přijatá opatření proti šíření Politiky jsou nedostatečná. [?!] Úřad se proto obrátí s žádostí o pomoc na uniformovanou policii, jež by měla signalizovat výskyt tohoto listu. Bude, či nebude trestní stíhání rozšířeno i na další autory antisemitských projevů publikovaných v tomto listě? Na to, zda pseudonym dr. Jan Příhoda – autor studie Vyvolencovy krycí legendy, jednoho z nejzřetelnějších útoků nejen na Židy, ale i na TGM – patří Miroslavu Dolejšimu, tvůrci známé Analýzy 17. listopadu, jsme se zeptali přímo. ‚O drby nemám zájem,‘ řekl M. Dolejší a položil telefon.“

---

¹ Trapná epizoda militantního židáčka J. X. Doležala a jemu podobných by nestála za zmínku, kdyby nebyla součástí velké hry – nadřízené složky jemu podobné odedávna používají ke špinavé kanálické práci.

(Tohle opravdu stojí za to přečíst si ještě jednou a pozorně!)

- Tentýž den přináší také mostecký *Rozvoj* článek s mnohoslibným titul-
kem „O co jde pánům z Politiky?“

- *Reflex*, 6/92 v článku s titulkem „Žid v pozadí“ píše J. X. Doležal:

„... Pak jsem se jenom stavil v Univerzitní knihovně, abych našel několik citátů z Árijského boje. Přitom jsem si ověřil [!!], že si tento plátek chodí číst i pan Tomáš...“

(I kdyby J. Tomáš ze studijních důvodů toto periodikum do Univerzitní knihovny skutečně chodil číst, nemělo by na tom být nic pohoršujícího. Jenže J. X. Doležal zde ke zmatení veřejnosti použil **výslovnou lež**, protože nic takového není pravda, což se nechá snadno zjistit nahlédnutím do výpůjčních záznamů knihovny. Jenže co s pravdou, když právě ona ohrožuje vyšší zájmy vyvolených. Jde vcelku o dobrou ilustraci úrovně celé nátlakové kampaně, ke které se hodila i citovaná nepravda.)

- *Lidové noviny*, 14. 5. 1992, článek s titulkem „Zelená pro antisemity? Proč ministerstvo nemůže zasáhnout?“

- *Svobodné slovo*, 20. 8. 1992, článek s titulkem „Juden raus?“ jistého pana Prokeše mj. říká:

„Samozřejmě bylo nutno vypracovat nezávislé znalecké posudky... **Všechny jednoznačně potvrdily** naplnění skutkové podstaty trestných činů, zejména hanobení rasy a propagace fašismu.“

(Když už pan Prokeš chtěl o něčem psát, měl by znát aspoň základní věci. Znalecké posudky nejsou k tomu, aby „potvrzovaly naplnění skutkové podstaty trestných činů“, to přísluší soudu! Ustanovení § 107 odst. 1 tr. řádu říká zcela jasně, že „znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky“. Horší už je ovšem jasně lživé informování veřejnosti, kterého se dopustil větou „... **všechny** (posudky) jednoznačně potvrdily, atd“. Klasická ukázka matení veřejnosti i psychologický nátlak na soud, jak dále uvidíme.)

- *Prostor*, 22. 10. 1992, píše v článku s titulkem „Výhrady k Politice“:

„Představitelé Rady uměleckých obcí jsou vážně zneklidněni laxním postojem orgánů spravedlnosti vůči rasistickému štvání časopisu Politika. — — — Antisemitismus jde tak daleko, že časopis přetiskuje protektorátní články, hlásající nutnost naprostého vyhlazení Židů.“

(Na náš redakční dopis se žádostí, aby nám redakce *Prostoru* ukázala třeba jen jedinou pasáž v *Týdeníku Politika*, kde je takový postoj aspoň v náznaku vyjádřen, jsme pochopitelně žádnou odpověď nedostali.)

- Seriál *Necenzurovaných novin*, č. 24, 25 a 27, r. 1992 pod titulkem „Vřed na těle společnosti“ píše o *Týdeníku Politika*:

„... Nebýt toho, že se vydavatel zalekl masového odporu médií i občanských aktivit [!?] a sám Politiku nezastavil, plivala by tato žumpa svou jedovatou slinu dál.“

(K tomu nelze dodat nic jiného, než tolik, že vydavatel nezastavil list „ze strachu před masovými médii a občanskými aktivitami“, ale po jednoznačně vyřčené osobní pohružce tehdejšího generálního prokurátora ČR Jiřího Šetiny, že v případě dalšího vydávání listu „poputuje šéfredaktor okamžitě do vazby“. Z právního hlediska je pak lhostejné, že tento nejvyšší strážce zákonnosti byl později sám stíhán pro několik závažných trestných činů, mj. i kriminální povahy.) Dále:

„Kromě různě překrucovaných faktů [?] a podivných výkladů známých skutečností nasvědčuje protidemokratickému zaměření této kanální tiskoviny i její rozdělování...“

„Soudruh Tomáš zde při své argumentaci vychází ze svých předpokladů a hodí se mu vše, co jde překroutit proti Židům a co vyhovuje jeho primitivnímu uvažování.“

„Kde se berou výše popsané skvosty evropského myšlení, odkud jsem převzal tyto patologické výdobytky zmrzačeného uvažování? No samozřejmě, kde jinde než v Týdeníku Politika...“

(K tomu samozřejmě opravdu není co dodávat – nadávky nejsou argumenty.)

- Podle *Rudého práva*, 10. 12. 1992 v článku „Prokuratura uvažuje o vzetí šéfredaktora do vazby“ řekl generální prokurátor ČR J. Šetina:

„Je mimo pochybnost [!], že vydávání týdeníku Politika, v němž byl uveřejněn seznam Židů v české kultuře, je nutno považovat za pokračování trestné činnosti, pro kterou je šéfredaktor Josef Tomáš stíhán.“

(Jak bylo již výše uvedeno, v osobním rozhovoru se J. Šetina vyjádřil mnohem jednoznačněji.)

- Neúnavně *Lidové noviny*, 1. 12. 1992, přinášejí článek s titulkem „Rasisté žijí i v Čechách. F. Šedivý [první místopředseda FS ČSF] ke kauze Politika. Verdikt vyšetřovatele nezákonný.“ [!]

- *Lidové noviny*, 7. 12. 1992, článek V. Prečana s titulkem „Ohrožen je každý z nás. Ředitel Ústavu soudobých dějin se distancuje od posudku na Politiku.“

- *Lidové noviny*, 12. 11. 1992, článek s titulkem a podtitulem „Zdlouhavé vyšetřování. Antisemitismus v Týdeníku Politika stále bez trestu.“

- *Lidové noviny*, 27. 11. 1992, článek s titulkem „Skandál na pokračování. Je postup vyšetřovatele v případě Týdeníku Politika zákonný?“

- *Lidové noviny*, 22. 12. 1992, kde se v článku s titulkem „Kocovina činů“ mj. uvádí doslova:

„To z počínání rasistické Politiky mi už tuhne krev v žilách. Zaklínací formule přivolala místo Boha Satana a černá mše [!] se odsloužila před nevidoucí tváří spravedlnosti týden co týden takřka stokrát. Takřka stokrát vyšel týdeník, který zcela cynicky opovrhne našimi bližními. – – – Zlo nemá jenom podobu černých duší redaktorů Politiky...“

- *Týdeník ČT*, 28. 12. 1992, zveřejňuje Výzvu herecké asociace, k níž se „připojila i redakce *Týdeníku Televize*“.

- *Telegraf*, 30. 12. 1992, článek s titulkem „Víc než dobře placený antisemitismus“.

(Pisatel – snad nevědomě – si zde zásadně plete pojmy. „Dobře placený“ je pouze nekritický filosemitismus.)

- *Práce*, 16. 1. 1993, článek s titulkem „Politika není vždy košer.“

- V *Lidových novinách*, 21. 1. 1993, píše V. Just v článku s titulkem „Politika pod vlajkou Árijského boje“ mj. toto:

„Devianti jsou všude na světě, ale nikde v demokratickém právním státě nezůstává jejich činnost po tak ostudně dlouhou dobu nepotrestaná. To, že Josef Tomáš – se sebevědomou zpupností Jana Ryse-Rozsévače – svou kanálii dočasně zastavil sám, je jen drzým výsměchem nemotornosti a nulové obranyschopnosti naší demokracie. To, že jeho vyšetřovatel a anděl strážný [!?] s neskutečně orwellovským jménem Ilja Pravda dosud nosí uniformu české policie [!], je mimo jiné i selháním ministra vnitra.“

(Nedvojsmyslné připomenutí všem, kteří nechápou, že čest, právo a přirozené vlastenectví jsou zločinem proti sionismu, který musí být trestán – třeba i prostředky nečestnými a protiprávními.)

- V předvečer prvního hlavního líčení ve věci *Týdeníku Politika* pak píše Ondřej Neff v *MF Dnes*, 19. 3. 1994, v článku „Lavička a metlička“ doslova toto:

„... Zato kdyby se na nádvoří Pankráce zřídila důkladná dubová lavice s koženými řemeny a brigádník z jatek v Písnici by vyfasoval pěkné rýžové košťátko a delikvent by musel odhalit růžovou panímandu, a až by si po exekuci nasazoval kalhoty, měl by ji pěkně fialovou, to by bylo jiné. To by si pan Tomáš jinak bral k srdci zákony o hanobení národa a rasy a o hnutích směřujících k potlačení práv a svobod občanů.“

(Podvědomá reminiscence na fakt, že právě na jatkách v Písnici byla zřízena první „porevoluční“ odporná rituální košer-porážka?)

- *Blesk*, 11. 3. 1994, článek s titulkem „Politika velebila nacisty“.

(Kdy, kde a čím konkrétně *Politika* „velebila nacisty“, to pisatel článku samozřejmě neuvedl, ale jako demagogické heslo pro davy je to vždy účinné.)

- *Lidové noviny*, 9. 12. 1992, články s titulky „Hanba“ a „Česnek, vizáž a Týdeník Politika“.

- *Lidové noviny*, 10. 12. 1992, rozhovor s generálním prokurátorem J. Šetinou pod titulkem „Bezbranná demokracie“.

- *MF Dnes*, 1. 12. 1993, článek s titulkem „Nestíhat rasismus znamená porušovat mezinárodní dohody“.

To by snad už jako ukázka mohlo opravdu stačit. Zbývá pouze dodat, že psychologické zpracovávání veřejnosti se nezastavilo ani po vynesení rozsudku. Sdělovací prostředky v dojemné shodě nevynechávají doslova jedinou příležitost, aby případ časopisu *Politika* znovu a znovu připomínaly jako věčné memento každému, kdo by se snad chtěl znovu pokusit poukázat na škodlivost a zločinnost elitních představitelů sionismu a judaismu. Stačí jakýkoli projev primitivního, násilného (a to mnohdy přímo iniciovaného) vystoupení nějaké neonacistické skupinky, aby k němu sdělovací média ihned připojila přibližně toto:

„Za **podobné činy** [?!] byl svého času odsouzen šéfredaktor rasistického, antisemitského a fašistického *Týdeníku Politika*.“

3. Oznamovatelé a vyšetřovatelé

Jediné, s čím neměli organizátoři justiční msty sebemenší potíže (přirozeně s výjimkou ochotných žurnalistů a komentátorů), byli takzvaní oznamovatelé. Říká se jim sice také ještě jinak, ale zůstaňme zde raději u tohoto oficiálního pojmenování.

„V říjnu 1991 podává skupina jedenadvaceti občanů Generální prokuratuře ČR podnět k zahájení trestního stíhání *Týdeníku Politika* a jeho přispěvatelů.“ (*Lidové noviny*, 12. 11. 1991.)

16. 12. 1991 sdělují *Lidové noviny*, že „více než 50 poslanců FS různých politických stran podalo generálnímu prokurátorovi ČR žalobu na *Týdeník Politika*. – – – Z obdobných důvodů podaly před časem žalobu na tento týdeník i *Lidové noviny*“.

„V dubnu 1992 podala Federace židovských obcí v ČR další podnět – – – k stíhání *Týdeníku Politika*.“ (*Respekt*, 30. 11. - 6. 12. 1992.)

Výčet by mohl být ještě hodně dlouhý, ale neukázal by nám nic jiného, než jen potvrzení staré zkušenosti, že o ochotné pomahače momentálně mocných u nás nikdy nebyla nouze.

Podstatně zajímavější je v této cause případ vyšetřovatelů. Skoro se zdá, že zde režiséri odvety za vydávání *Týdeníku Politika* neměli při výběru vyšetřovatele šťastnou ruku, nebo si snad byli věci příliš jisti. Každopádně byl případ přidělen vyšetřovateli kpt. Iljovi Pravdovi (tehdy ještě poručíkovi) z Úřadu vyšetřování pro Prahu 1.

Kapitán Pravda po skončení vyšetřování trestní stíhání proti šéfredaktorovi *Týdeníku Politika* 13. listopadu 1992 zastavil. (Uvádíme zde doslovný text usnesení a vypouštíme pouze ty pasáže, v nichž cituje ze znaleckého posudku PhDr. Jičina, který je v celém znění uveden níže v části 4. Soudní znalci.) Ve zdůvodnění rozhodnutí se říká:

USNESENÍ

Podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu

zastavuji

trestní stíhání obviněného Josefa Tomáše, nar. 9. 9. 1963, ženatého, publicisty a šéfredaktora Týdeníku Politika, pro trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že v době od října roku 1991 do dubna r. 1992 nechal na pokračování přetisknout v uvedeném periodiku knihu amerického podnikatele Henryho Forda „Mezinárodní Žid“, která je údajně antisemitským propagačním pamfletem, zakládajícím se na literárním falzifikátu tzv. Protokolů sionských mudrců, vzhledem k tomu, že skutek, pro který se vede trestní stíhání, není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

O d ů v o d n ě n í

Na základě usnesení obvodního prokurátora pro Prahu 1 ze dne 6. 12. 1991 bylo usnesením vyšetřovatele Obvodního úřadu vyšetřování PČR Praha 1 ze dne 16. 12. 1991 zahájeno podle § 160 odst. 1 tr. ř. trestní stíhání neznámého pachatele pro trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 trestního zákona.

Bylo tak učiněno na podkladě oznámení skupiny občanů ze dne 3. 10. 1991 o shora uvedeném trestném činu, jehož se měl dopustit neznámý pachatel prostřednictvím článků, uveřejňovaných v jednotlivých číslech Týdeníku Politika.

Ze zmíněného podání vyplývalo, že tyto články, koncipované jako studie z historie židovského národa a jeho vztahu k ostatním národům, jsou projevem zastřeného antisemitismu, je v nich citováno z prací různých autorů, přičemž jednotlivé citace vulgárním způsobem charakterizují Židy a hanobí židovskou rasu.

Usnesením vyšetřovatele zdejšího úřadu ze dne 22. 5. 1992, opraveným dne 1. 6. 1992, byl v dané věci podle § 105 odst. 1 a § 110 odst. 1 trestního řádu přibrán k podání znaleckého posudku Filosofický ústav ČSAV v Praze. Bylo tak učiněno v zájmu náležitého objasnění věci a podání vědeckého posouzení obsahu předložených textů, týkajících se židovské problematiky.

Na základě vypracovaných posudků bylo usnesením vyšetřovatele OÚV PČR Praha 1 ze dne 14. 7. 1992 zahájeno podle § 163a odst. 1 tr. řádu trestní stíhání Josefa Tomáše, nar. 9. 9. 1963, publicisty, šéfredaktora listu Týdeník Politika, jako obviněného z trestného činu hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 tr. zákona, neboť znalecký posudek, vypracovaný Filosofickým ústavem ČSAV Praha, označil knihu H. Forda Mezinárodní Žid za typickou

ukázkou antisemitského propagačního pamfletu, zakládajícím se na literárním falzifikátu.

Obviněný Josef Tomáš vypověděl, že nesouhlasí se zaujatým posudkem Filosofického ústavu ČSAV, že mu není známo usnesení žádného soudu na světě, které by zakazovalo rozšiřovat knihu H. Forda Mezinárodní Žid, ani že neví nic o tom, že by v Československu existoval nějaký oficiální seznam zakázané literatury, a tudíž není zakázána ani zmíněná kniha. V této souvislosti se zároveň odvolal na článek 19. Všeobecné deklarace lidských práv, přijaté Valným shromážděním OSN, podle něhož má každý právo na svobodu přesvědčení a projevu; toto právo zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmikoli prostředky a bez ohledu na hranice.

Na základě uvedené stížnosti obviněného Josefa Tomáše a v zájmu náležitěho objasnění a objektivního posouzení dané věci proto vyšetřovatel zdejšího úřadu rozhodl usnesením ze dne 18. 9. 1992 podle § 105 odst. 1, první věta tr. řádu, o přibrání PhDr. Rudolfa Jičina, nar. 19. 3. 1933, pracovníka Ústavu pro soudobé dějiny ČSAV v Praze 1, Vlašská 9, jako znalce z oboru historických věd, k podání vědeckého posouzení obsahu předložených textů, které se týkají židovské problematiky.

Znalec ve vypracovaném posudku uvádí, že kniha H. Forda Mezinárodní Žid – – – [Následuje citace znaleckého posudku.]

Vzhledem ke všem popsáním skutečnostem a po pečlivém vyhodnocení důkazů a okolností případu dospěl vyšetřovatel k přesvědčení, že přetiskováním knihy H. Forda Mezinárodní Žid se šéfredaktor listu Týdeník Politika, Josef Tomáš, **nedopustil** veřejného hanobení židovského národa, nebyla tudíž naplněna skutková podstata trestného činu hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 tr. zákona, jak má na mysli zákonodárce, a to jak v objektivní, tak i v subjektivní stránce; proto vyšetřovatel v souladu s usn. § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu a s odkazem na literu čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zakotvené v ústavním zákonu FS ČSFR, jakož i literu čl. 19 Všeobecné deklarace lidských práv, rozhodl o zastavení trestního stíhání obviněného Josefa Tomáše, nar. 9. 9. 1963, neboť skutek, pro který se vede trestní stíhání, není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Poučení

Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou mohou podat osoby oprávněné do 3 dnů ode dne doručení u vyšetřovatele. Stížnost má odkladný účinek. Poškozený není osoba oprávněná k podání stížnosti. Svůj nárok na náhradu škody musí uplatnit v řízení občansko-právním.

Vyšetřovatel kpt. Pravda

Anonymní dirigenti justiční pomsty pochopili, že se musejí do věci znovu vložit.

Na popud židovské obce byl interpelován Generální prokurátor ČR, JUDr. Brunner, který pak byl zanedlouho z funkce odvolán (*Svobodné slovo*, 20. 8. 1992).

Vzhledem k rozsahu kampaně nelze vyloučit přímou souvislost obou těchto událostí.

„Ředitel Úřadu pro vyšetřování Policie ČR, mjr. S. Novotný, rozhodl dne 3. 12. 1992 o **odejmutí** vyšetřování trestního stíhání šéfredaktora *Týdeníku Politika* kpt. Pravdovi z Úřadu vyšetřování pro Prahu 1. Zejména z důvodů prodlení [!!] navrhl ředitel Úřadu pro vyšetřování ČR ministru vnitra **snížení hodnosti** vyšetřovatele I. Pravdy z kapitána na nadporučíka.“ (*Lidové noviny*, 4. 12. 1992.)

Opravdu, chvályhodná přísnost při postihu „liknavosti“ v boji proti kriminalitě – škoda, že právě jen v tomto případě.

Zbývá pouze dodat, že ministr vnitra návrhu na snížení hodnosti vyšetřovateli I. Pravdovi iniciativně vyhověl snížením hodnosti hned o dva stupně. Kapitán Pravda proti tomuto rozkazu podal služební protest, který do této doby není podle našich informací vyřízen, a proto se k věci zdržíme komentáře.

Jak jsme si ukázali, kpt. Pravda vyšetřování zastavil jako nepodložené a ve svém zdůvodnění mj. uvedl:

„Zakazování jakéhokoli filosofického či politologického díla nelze nazvat jinak než porušováním základního lidského práva. – – – Šéfredaktor Josef Tomáš se hanobení židovského národa nedopustil.“

Jaký následek pro něho tento postoj měl, už jsme viděli.

Kapitán Pravda nevzal v úvahu, že toto základní lidské právo „není absolutní“, (jak se doslova vyjádřili soudní znalci), a že platí jen s jednou důležitou výjimkou, kterou nelze beztrestně porušit!

Případem byl pověřen další vyšetřovatel mjr. Ing. M. Šikýř. Ani jeho způsob vyšetřování z nějakého důvodu nevyhovoval představám zadavatelů a proto byl rychle nahrazen třetím vyšetřovatelem. Tím se stal kpt. P. Osvald z Úřadu vyšetřování hl. města Prahy.

6. 1. 1993 vydává kpt. Osvald usnesení, jímž k vyšetření duševního stavu vyšetřovaného přibírá soudní znalce z oboru zdravotnictví-psychiatrie MUDr. Miroslava Boreckého, dále soudního znalce z oboru zdravotnictví-psychiatrie MUDr. Luboše Zdrůbka a konečně soudního znalce z oboru zdravotnictví-klinické psychologie PhDr. Slavomíra Hubálka.

Usnesení bylo vydáno na základě příslušného pokynu prokurátora Městské prokuratury v Praze.

Když obžalovaný při hlavním líčení žádal soud, aby byly posudky soudních znalců z oboru psychiatrie a psychologie čteny s vyloučením veřejnosti z obavy před jejich zneužitím sdělovacími prostředky (jak bylo vzhledem k dosavadní propagandistické kampani více než odůvodněné), soud žádost obviněného zamítl.

Že obavy obžalovaného oprávněné byly, dokazuje alespoň krátký výtah z titulků novin hned následující den po hlavním líčení:

„Bojí se tisku“ píše v titulku *Práce*, 15. 6. 1994.

„Šéfredaktor Politiky příčetný“, uvádějí *Lidové noviny* z téhož dne.

„Šéfredaktor Politiky vzdoruje znalcům“ podle titulku *Lidových novin*.

V podobném tónu se vyjadřovaly všechny sdělovací prostředky včetně rozhlasu a televize, ale jejich podrobnější citace by neukázala nic jiného, než co jsme již viděli v části 2. Přípravná psychologická kampaň.

4. Soudní znalci

Zvláště žalostnou kapitolu v tomto procesu představuje záležitost soudních znalců. Soud nejenže odmítl bez *výjimky všechny* znalce, které navrhoval obžalovaný (k tomu se ještě dostaneme dále) a nepřihlédl k posudku znalce PhDr. Rudolfa Jičína (jenž byl za vypracování svého posudku propuštěn z práce), ale opíral se při svém rozhodování *výhradně* o posudky naprosto nekompetentních, morálně i věcně nezpůsobilých znalců. Navíc ještě soud připustil, že byli např. slyšeni znalci ve věci, která *nebyla součástí obžaloby*, příp. s věcí vůbec nesouvisela. Tak se stalo, že před soudem vypovídal znalec dr. Zumr. Přestože se nemohl vykázat soudu pověřením vystoupit jako mluvčí kolektivu znalců, jmenovaného k této věci Akademií věd České republiky – a žádost obžalovaného o slyšení oprávněného mluvčího AVČR soud zamítl – byl klidně slyšen ve věci svého posudku, který s obžalobou a projednávaným předmětem *vůbec nesouvisel*.

Tedy bez ohledu na procesní řád a oprávněné námitky obžalovaného soud vyslechl jenom to, co slyšet chtěl!

V zcela nepřehledném zmatku kolem soudních znalců, který tímto chybným postupem soudu vznikl a v němž namísto věcných argumentů bylo slyšet pouze donekonečna opakované hysterické pokřikování „antisemitismus“, „rasismus“, „fašismus“, „nenávistné štvání“ atd., není možné najít jakoukoli logickou souvislost.

Proto se zde omezíme na dva zcela protikladné případy, které předkládáme k posouzení. První je už výše zmiňovaný znalecký posudek PhDr. Rudolfa Jičína, pracovníka Ústavu pro soudobé dějiny ČSAV, na knihu H. Forda „Mezinárodní Žid“, vypracovaný pro potřeby policejního vyšetřovatele. Připomínám pouze, že za svůj posudek byl dr. Jičín propuštěn ze zaměstnání. Jako doklad si ocitujme třeba *Lidové noviny* ze 7. 12. 1992, kde se v článku s titulkem „Ředitel Ústavu soudobých dějin se distancuje od posudku na Politiku“ píše:

„Ať tak či onak, jakkoli vysoce oceňuji jeho [tj. dr. Jičína] práci archiváře, spolu s kolegy *nevidím možnost, aby v Ústavu setrval*.“

I když se zde ředitel Ústavu pro soudobé dějiny šikovně schovává za „kolegy“, přesto nijak nevysvětlil, proč by nemohl dr. Jičín v Ústavu setrvat, když i on sám „vysoce oceňuje jeho práci“!

Obvodní prokurátor pro Prahu 1, JUDr. Novák, který zrušil jako nezákonné rozhodnutí vyšetřovatele kpt. Pravdy o zastavení vyšetřování, byl sám (podle *Lidových novin*, 1. 12. 1992) nucen přiznat: „... z vyšetřovacího spisu plyne, že dr. Jičín byl k podání znaleckého posudku přibrán *v souladu se zákonem a složil i slib znalce*.“

Jak tedy mohl PhDr. Jičín svým jednáním „vrhnout na Ústav špatné světlo“, nebo lépe řečeno v čích očích bylo toto světlo špatné, nechal si V. Prečan pro sebe.

Otevřeněji řečeno: dr. Jičín měl ke své práci všechny odborné předpoklady, znalecký posudek podal v souladu se zákonem, ale politicky nebyl jeho závěr žádoucí!

Znalecký posudek dr. Jičina na jeden z předmětů obžaloby – přetiskovanou knihu Henryho Forda „Mezinárodní Žid“ – zde uvádíme v doslovném znění:

Kniha Henryho Forda Mezinárodní Žid vyšla poprvé v USA v r. 1920. Od té doby byla přeložena do mnoha jazyků a vyšla v řadě zemí. V letošním roce ji např. vydává nakladatelství The Noontide Press, California, USA. Český překlad vydalo nakl. B. Kočího v Praze již v r. 1924. Od té doby, pokud je mi známo, až do vydání v Týdeníku Politika kniha česky nevyšla.

Je nepochopitelné, proč by kniha, která více než 70 let vychází téměř všude na světě, u nás vyjít neměla a proč by právě českému čtenáři mělo být upíráno právo, aby si ji sám přečetl a sám si na ni utvořil svůj názor. Zakazování jakéhokoli filosofického díla nelze nazvat jinak než porušováním základního lidského práva a odsuzováním občana do role nesvéprávného individua, kterému musí někdo moudřejší určovat, co má číst a co si má myslet.

Stanovisko demokraticky smýšlejících odpůrců díla by mělo být následující: Jsme přesvědčeni, že kniha je antisemitská. Zde je, přečtěte si ji a učiňte si o tom sami svůj názor.

Posuzovat knihu abstraktně filosoficky, historicky, tj. z hlediska doby kdy vznikla a z osudů za více než 70 let její existence, by vyžadovalo rozsáhlou studii. Nezbyvá tedy než se omezit na hledisko dané účelem posudku, tj. na posouzení výhrad vůči ní a jejímu novému českému vydání. Odpůrci Fordovy knihy ji charakterizují – nejstručněji řečeno – jako „antisemitský pamflet, který se na základě padělaných Protokolů sionských mudrců snaží dokázat, že existuje celosvětové židovské spiknutí, usilující o světovládu“. Odtud pak v našich právních poměrech docházejí k závěru, že kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení, rozpoutává rasovou a národnostní nenávist“, že představuje „společenské ohrožení nejvyššího stupně“, a proto musí být zakázána a její vydavatel trestně postižen.

Z této charakteristiky plynou následující otázky:

- 1) Je Fordova kniha antisemitská?
- 2) Je Fordova kniha pamflet?
- 3) Snaží se Fordova kniha dokázat existenci nějakého celosvětového židovského spiknutí?
- 4) Lze tvrzení o „židovském spiknutí“ považovat za „hanobení národa, rasy a přesvědčení“?
- 5) Je pro posouzení, zda Fordova kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení“ podstatné, že Protokoly sionských mudrců jsou „podvrh carské tajné policie“?
- 6) Může být „hanobením národa, rasy a přesvědčení“ vydání Fordovy knihy více než 70 let po jejím vzniku a 66 let po vydání českého překladu?
- 7) Může Fordova kniha „ohrozit společnost“?

Rozhodnout, zda je Fordova kniha „antisemitská“ či nikoliv, předpokládá, že víme, co je antisemitismus nebo co se jím nazývá. Předpokládá to definici tohoto pojmu a ta zase určitý konsensus mezi uživateli. Ve společenských vědách jsou ale s definicemi vždy potíže.

To platí i o „antisemitismu“. Obecně lze tvrdit, že „antisemitismus“ (nehledě k věcné nesprávnosti, kdy význam má užší rozsah než název) je pojem nejasný, neurčitý, mnohovýrazový, který zejména u nás dosud definován nebyl a používá se zcela kasuisticky a pragmaticky. **Ford soudí, že za antisemitu bývá označen každý, kdo se kriticky vyjádří o Židech.** Bohužel nezbývá než uznat, že to do značné míry platí dodnes. Poté obvykle **následuje charakteristika antisemity jako zakomplexovaného primitiva, který si hledá nepřítel, aby na něho mohl svalit vinu za své životní neúspěchy.**²

Jenže ke kritikům Židů patřily kromě primitivů i významné osobnosti filosofie, vědy i umění. **Podle Forda by Židé měli hledat příčiny 2000 let starého jevu, zvaného antisemitismus, nejen u těch druhých, ale také u sebe.**

Antisemitismus je pojem velice široký, zahrnující celou škálu významů, počínaje nějakou kritikou Židů, přes různé formy diskriminace, jak je známe z evropských dějin, až po brutální formy nenávisti, jak se objevovaly dříve v pogromech, naposledy v nacistickém Německu. Bylo by tedy správné používat místo tohoto jediného pojmu několik pojmů, vyjadřujících jeho různé formy a stupně. Často se ale první formy ihned ztotožňují s posledními; **kdo se kriticky dotkne Židů, ten bývá ihned obviněn, že je stoupencem plynových komor.**

Mluví-li se o Židech, mívají věty často poněkud jiný význam, než jsou-li vysloveny o kterémkoli jiném národě. Analyzujme z tohoto sémantického hlediska např. Fordovo tvrzení (str. 37 a 47 čes. vydání, r. 1924), že Židé vykonávají ve společnosti moc, neúměrnou jejich počtu. Ponechme stranou pravdivost tohoto tvrzení, ať ve 20. letech v USA, kde Židé představovali 3% obyvatelstva, nebo třeba v současnosti u nás, kde je jich 0,01%. Ptejme se, co by se asi dělo, kdyby někdo např. tvrdil, že v letech 1970-1989 měli Slováci v Československu moc, vysoce převyšující jejich počet. Někteří by toto tvrzení dokazovali, jiní popírali. Sotva by ale kdo soudil, že toto tvrzení „hanobí slovenský národ“.

V případě Židů se však tento závěr považuje za téměř samozřejmý.

Nejednoznačný je nejen pojem „antisemitismus“, ale i pojem „Žid“. Označuje národ, náboženství či něco jiného? Značná část Židů se současně hlásí ještě k jinému národu. **To je specifikum, které je odlišuje od všech ostatních národů.** Židé tvoří společenství, pronikající mnoha národy a odtud pak zřejmě plyne nejen obtíž s vymezením pojmu, ale někdy i podezřívavost ostatních vůči nim jako celku.

---

² S touto přesnou definicí zneužívání pojmu „antisemitismus“ pozoruhodným způsobem **prakticky doslovně** korespondují „odborné“ nálezy z psychiatrického a psychologického vyšetření obžalovaného J. Tomáše.

To ale není případ Fordův. Jeho kritika se netýká Židů jako národa, ale jak už plyne z názvu knihy, jen některých židovských kruhů, zejména finanční oligarchie. Píše tam:

„Tisíce malých židovských obchodníků požívají dnes ve svém zaměstnání plné úcty, taktéž jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti významným finančníkům, nemá být podnětem rasového záští.“ (str. 16)

„Patrně jest nejvšeobecnější vlastní příčinou antisemitismu působení mezinárodního Žida, jež často není zřetelně poznáno, a přece vždy jistě pocíťováno, ale nevinnou obětí jsou chudí Židé.“ (37)

„Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládcí jest jen několik Židů: světovládcí jsou výhradně Židé. Tento nápadný jev tudíž plodí trapnou situaci pro ony Židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a nejsou dále ničím, než národem židovské rasy.“ (49)

„Nežidům má se vtisknouti nepřetržitou propagandou předsudek, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předsudku a nenávisti. Podle toho je takový spis plný lži, urážek, nadávek a štve k pogromům... Bylo by zapotřebí, aby naši židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění také onu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přesto však antisemitskou není.“ (58)

„Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označit jako nepřátelství a nenávist... takové pocity jsou neštěstím pro lidi, kteří je v sobě nosí.“ (63)

„Veřejné projednávání židovské otázky není antisemitismus.“ (60)

„Snášlivost vyžaduje především snášení pravdy. ***Dnes se jí požaduje k potlačování pravdy.***“ (88)

Kritiku určitých kruhů ***nelze považovat*** za „hanobení národa“. Proti podezření, že „chce rozpoutávat nenávist“ vůči Židům, se Ford důrazně ohrazuje. Předvídá toto obvinění. Je vůbec příznačné, že základní námitky, dodnes proti Fordově knize vznášené, v ní on sám již vyvrací.

Fordova kritika je střízlivá a věcná. ***Nenalezneme v ní ani jediný rys typický pro „hanopis“ neboli pamflet.*** Pamflety přestávají být časem aktuální a vzbuzují zájem pouze historický.

Je-li Fordova kniha naopak i po 70 letech aktuální do té míry, že proti jejímu vydání má být veden soudní proces, znamená to, že problémy – o nichž pojednává – jsou ve společnosti stále živé.

Odpověď na otázku, zda se Fordova kniha snaží ukázat existenci světového židovského spiknutí, zní ano, s určitou výhradou vůči pojmu spiknutí, které nevystihuje formu, jíž se židovské mocenské kruhy v různých zemích podle Forda prosazují. Ford v podstatě dokazuje, že židovské vůdčí kruhy usilují v různých zemích o maximum ekonomické a politické moci. Zda je to všeobecně pravda, je pro objektivně uvažujícího čtenáře diskutabilní. Jisté je, že v určitých dobách a zemích židovská elita o politickou moc usilovala, že jí do značné míry dosáhla a že alespoň u nás lze o těchto skutečnostech získat informace jen s obtížemi. Jde např. o fakta o účasti židovské elity v bolševické

revoluci, o jejím vlivu a zastoupení ve vedení bolševické strany až do stalin-
ských čistek nebo o jejím podílu moci ve vedení KSČ, zejména v letech 1945-
1950.

Někteří naši politici se občas vyjadřují v tom smyslu, že „nevěří na spikle-
neckou teorii dějin“ (historici bývají v takových tvrzeních spíše opatrnější).
***Může si ale někdo opravdu myslet, že ekonomická moc nesouvisí s politic-
kou, a že světová finanční oligarchie se o politické dění nezajímá a nechává
mu volný průběh? Nebo snad že taková oligarchie neexistuje?***

Masmédia v demokratické společnosti údajně odrážejí nebo tlumočí veřej-
né mínění. Kdo se ale věci blíže zabývá, ví, že ***masmédia toto veřejné mínění
ve značné míře naopak vytvářejí***, a to nikoli náhodně.

Tzv. veřejné mínění není mínění obecné, ale naopak mínění relativně malé
skupiny žurnalistů, kteří jsou někým, například zaměstnavatelem nebo politic-
kou stranou, řízeni.

Právě tomu se říká manipulace!

***Pokud je zde ale manipulace, jsou zde také manipulátoři, a to manipulá-
toři pečlivě utajení.***

Je zde tedy určitá forma spiknutí!

Při rozhodování, zda tvrzení o židovském spiknutí „hanobí“ židovský ná-
rod, je třeba vrátit se k sémantickému faktu, že určité výroky o Židech se hod-
notí jinak, než tytéž výroky o komkoli jiném. Ze snahy o světovládu byli obvi-
ňováni Angličané, Němci, Rusové i Američané. Dosud sotva někdo považoval
autory nebo vydavatele takových výroků za hanobitele dotyčných národů, už
z toho důvodu, že autoři – i když užívají jen jmen národů – nemají samozřej-
mě na mysli je, ale vždy jen jejich určitou vládnoucí oligarchii.

Snahy o diskreditaci Fordovy knihy se často opírají o tvrzení, že je založena
na Protokolech sionských mudrců, o nichž bylo ***údajně*** dokázáno, že jsou
produktem carské policie. Na tuto námitku odpovídá sám Ford: „***Je vedlejší,
zda jsou Protokoly padělek; podstatné je, že se jejich program uskutečňuje.***“

Na rozdíl od běžného názoru, podle něhož jsou Protokoly sionských mu-
drců dílo myšlenkově ubohé až slabomyslné, se odvažují tvrzení, že – nezá-
visle na tom, zda jsou či nejsou padělek – ***zůstávají geniálním odhalením mo-
derního člověka euroamerické civilizace a předpovědí vývoje jeho společ-
nosti ve 20. století.*** Představa konzumní společnosti byla na počátku století
neznámá. Protokoly ale už mluví o jejím vytvoření a charakterizují řadu jejích
rysů. Je v nich řeč o upoutání společnosti k ekonomickým problémům, k ne-
ustálému zvyšování výroby a „životní úrovně“, o nastolení mýtu permanent-
ního vývoje a pokroku, o kultu vědy, hmoty, materiálních potřeb a módy,
o vzniku neofilie, o vzrůstající úloze mas, o úpadku idealismu a nastolení
morálky úspěchu bez ohledu na prostředky. Protokoly sionských mudrců před-
stavují dílo mimořádné myšlenkové hloubky, a to je také hlavní důvod, že
nejsou už dávno zapomenuty a že stále žijí.

Protokoly sionských mudrců by měl znát každý, kdo chce porozumět dneš-
nímu člověku, jeho době a společnosti. V českém překladu vyšly Protokoly

v roce 1924 a 1937. Vydání byla inzerována tiskem a nikdo se nad tím nepohoršoval.

Otázka, zda Fordova kniha hanobí či nehanobí židovský národ, je vůbec dosti absurdní. Kniha vznikla v jiné zemi a době, než je naše. Zabývat se touto otázkou je něco podobného, jako řešit s Russelem problém, zda Platón byl prvním fašistou.

Proto je záležitost Fordovy knihy podle mého mínění irelevantní a tudíž bezpředmětná.

Totéž platí o otázce, zda je či není hanobením židovského národa nové vydání jejího českého překladu.

V demokratickém státě by také mělo být zbytečné připomínat, že vydáním knihy vydavatel nepředkládá názor svůj, ale autora, a že je na čtenáři – na svéprávném čtenáři – aby si sám vybral, s čím hodlá souhlasit či nesouhlasit. Svoboda myšlení je základní podmínkou demokracie. Její omezování má také většinou opačný výsledek, než se předpokládá. Popularitu Fordovy knihy vytvářejí do značné míry její odpůrci utajováním její existence, diskreditací různými přívlastky a frázemi, až po snahy o její zákaz a pokusy trestně stíhat jejího vydavatele.

Může Fordova kniha „ohrožovat společnost“?

S touto totalitární frází snad není třeba polemizovat. Je to jen trapný strašák, který má sloužit jako záminka k omezování občanských svobod. Společnost ohrožují zcela jiné věci než knihy, o které se navíc zajímá jen nepatrné procento občanů.

Posudek vyjadřuje pouze můj osobní a soukromý názor.

Za svůj „nekvalifikovaný“ znalecký posudek byl jeho autor PhDr. Rudolf Jičín – jak už jsme si ukázali – zcela „kvalifikovaně“ zbaven svého zaměstnání.

Rovněž jsme si již zde ukázali, že k jeho posudku soud vůbec nepřihlížel.

Své rozhodnutí o vině soud naopak postavil – jak dokládá zdůvodnění rozsudku – mj. na znaleckém posudku univ. prof. Zdeňka Kárníka. Bude tedy prospěšné, podívat se blíže na morální a odborný profil této – samozřejmě jenom pro soud – jednoznačné autority:

Univ. prof. Zdeněk Kárník, nar. 1931 v Dobré, okres Rychnov nad Kněžnou,

1) r. 1966 se stává docentem,

2) r. 1990 je jmenován profesorem filosofické fakulty Univerzity Karlovy,

3) r. 1992 je heslo „Kárník, Zdeněk“ otištěno na straně 306 „Čs. Bibliografického sborníku“, Akademia Praha,

4) 14. června 1994 vystupuje před Obvodním soudem pro Prahu 1 v procesu proti bývalému šéfredaktorovi *Týdeníku Politika* jako soudní znalec v oboru judaismu, ***včetně starověkých a středověkých textů***, protože se „odborně“ vyjadřoval i k Talmudu, Šulchan Aruchu a dalším spisům rabínské literatury.

Podívejme se tedy, jakými publikovanými pracemi se pro funkci soudního znalce kvalifikoval:

- 1) 1958: „O poměru levice německé sociální demokracie ke komunistickým stranám ve vých. Čechách v r. 1919“ (Zpráva kateder dějin KSČ a dějin SSSR a KSSS, č. 1, str. 48-56);
- 2) 1959: „Počátky marxistické levice“ (ČSČH, č. 4, str. 664-675);
- 3) 1961: „Založení KSČ v severových. Čechách. Věnováno 40. výročí vzniku KSČ“ (Krajské nakl. Havlíčkův Brod);
- 4) 1961: „Revoluční hnutí v českých zemích v období frontálního útoku české buržoazie (září-prosinec 1920)“ (Sborník O revoluční jednotu československého dělnického hnutí, Acta Universitatis Carolinae, Praha, str. 21-46);
- 5) 1961: „Boj za utvorenie KSČ [spoluautor K. Gajan] (Slovenské vyd. Politickej literatúry, Bratislava);
- 6) 1963: „Za Československou republiku rad, Národní výbory a dělnické rady 1917-20“ (Praha);
- 7) 1965: „Přeměna reformismu v hlavní oporu buržoazně-demokratického režimu v ČSR“ (Sborník O reformismu v českém dělnickém hnutí, Praha);
- 8) 1966: „První pokusy o založení komunistické strany v Čechách“ (Academia, Praha);
- 9) 1968: „Socialisté na rozcestí: Habsburg, Masaryk či Šmeral“ (Praha).

(Zde stojí za povšimnutí, jak byl tento „reformní“ komunista ihned po roce 1968 stažen do zálohy a dále publikuje „neutrální“ práce, z nichž si zde budeme jmenovat alespoň):

- 10) 1976: „Hrady a zámky středních Čech“ (Střed. památkové péče);
- 11) 1986: „Přírodou a památkami středních Čech [spoluau. K. Friedel] (Středisko památkové péče, Praha);
- 12) 1988: píše (jako skoro každý predestinovaný „demokrat a antikomunista“) samizdat (!?) „Rozpad Rakousko-Uherska I-II“,

aby se pak 14. června 1994 objevil před soudem jako „znalec“ proti Josefu Tomášovi.

Připomeňme si ještě: preambule Zákona o protiprávnosti komunistického režimu a odporu vůči němu říká: „Komunistická strana Československa, její vedení i členové jsou odpovědní za... zneužívání vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům...“ (Sb. zák., částka 198/1992.) Jak kdy!

(Bibliografické údaje o prof. Zdeňku Kárníkovi jsou převzaty z oficiálních dobových almanachů a sborníků.)

Zabývat se zde věcně rozborem vlastního posudku prof. Kárníka je tedy zcela nadbytečné. Odpovídá přesně morálním i odborným kvalitám komunistického docenta a poté demokratoidního profesora, a již jeho samotné čtení vzbuzuje v čtenáři – mírně řečeno – odpor. ... Kromě obvyklých nepodložených tvrzení a nadávek

o „antisemitech“, „štváčích“ a „fašistech“ *nevykazuje jediný znak znaleckého posudku*, kterými jsou věcnost, argumentace a objektivnost.

Odborné i morální kvality soudního znalce univ. prof. Zdeňka Kárníka jsme si ukázali snad dostatečně, soudu však ke „zdůvodnění“ rozsudku nad Josefem Tomášem každopádně vyhovovaly!

5. Soud a vedení procesu

Podobně jako v případě vyšetřovatelů, neměli dirigenti trestní akce zpočátku šťastnou ruku ani s justicí. Jejich omyl spočíval na předpokladu, že všichni pracovníci soudnictví budou ochotně vykonávat jejich pokyny bez ohledu na zákon, právo i vlastní čest. Jak už tedy víme, případ *Týdeníku Politika* byl přidělen JUDr. Heleně Králové, samosoudkyni Obvodního soudu pro Prahu 1.

Nelze popřít, že její postup ve věci byl zpočátku naprosto správný. Dokládá to – z právního pohledu bezvadné – usnesení, které si zde ocitujeme:

3 T 36/93

USNESENÍ

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl v neveřejném zasedání, konaném dne 27. května 1993 v trestní věci obviněného Josefa Tomáše, nar. 9. září 1963 v Jilemnicích, šéfredaktora, trvale bytem ....., stíhaného pro trestný čin podle § 198a odst. 1 tr. zákona, podle § 198 odst. 1 písm. a) tr. zák., podle § 261 tr. zák. a podle § 199 odst. 2 tr. zák.

takto:

Podle § 188 odst. 1 písm. E) tr. řádu se vrací trestní věc obviněného Josefa Tomáše prokurátorovi k došetření.

Odůvodnění:

Obžalovaný je stíhán obžalobou Městské prokuratury v Praze pro trestný čin podněcování k národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zák., pro trestný čin hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 odst. 1 písm. A) tr. zák., pro trestný čin podpory a propagace hnutí, směřujících k potlačení práv a svobod občanů, podle § 261 tr. zák. a pro trestný čin šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 2 tr. zák.

Podle § 188 odst. 1 písm. E) tr. řádu soud po předběžném projednání obžaloby vrátí věc prokurátorovi k došetření, je-li toho třeba k odstranění vad přípravného řízení nebo k náležitému objasnění věci.

Jak vyplývá z protokolu o seznámení obviněného s výsledky vyšetřování, založeného na listu č. 361, obžalovaný byl pouze seznámen se spisem, nebyl již seznámen s přílohami, které byly rovněž ke spisu přiloženy. Podle § 166 odst. 1 tr. řádu, v případě, že uzná-li vyšetřovatel vyšetřování za skončené a jeho výsledky za postačující k podání obžaloby, seznámí obviněného s výsled-

ky vyšetřování, předloží mu vyšetřovací spisy k prostudování a poučí jej o jeho právu navrhnout doplnění vyšetřování. Z tohoto ustanovení vyplývá, že obžalovanému nebyly předloženy celé vyšetřovací spisy k prostudování, pouze jejich jedna část, tzn. že **byl obžalovaný ukrácen ve svém právu obhajoby**, neboť nemohl prostudovat i přílohy, které jsou ke spisu založeny a nemohl ohledně těchto příloh navrhnout žádné doplnění vyšetřování. Tento závěr vychází i z platné juriskatury, kdy ze Sbírky rozhodnutí 15/91-III je zřejmé, že vyšetřovatel je povinen předložit obviněnému k prostudování celý spis. Jestliže obžalovaný není seznámen se všemi důkazy obsaženými ve spise, jde o **vadu řízení**.

Pokud se týká náležitého objasnění věci, a to zejména trestného činu šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 2 tr. zák., v daném případě se musí jednat o poplašnou zprávu, která je nepravdivá, tak jak je to uvedeno v tomto ustanovení trestního zákona. Ze spisového materiálu však v daném případě nevyplývá tato skutečnost, neboť k této okolnosti zde není založen **ani jeden důkaz**. Nelze proto posoudit, zda v článku „Reálná hrozba občanské války“, který obžalovaný uvedl v č. 96 pro týden od 3. prosince do 9. prosince 1992, jsou smyšlené údaje o chystaném zásahu maďarského tankového vojska na území Slovenské republiky a záměru slovenské vlády hranice nezabezpečit proto, aby se konflikt přenesl i do České republiky. Nelze tedy hovořit o tom, zda se jedná o smyšlené údaje o chystaném zásahu či o smyšlené údaje o záměru slovenské vlády hranice nezabezpečit.

Dále **nebyly náležitě objasněny základní skutečnosti o vině**, pokud se týká trestného činu podněcování národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zák., ale i trest. činu hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 odst. 1 písm. A) tr. zák. V prvé řadě **nevyplývá** ani ze znaleckých posudků, ani z dalších důkazů řešení základní otázky, a to otázka židovství. Je nutno se zabývat touto otázkou zejména ve vztahu, zda se jedná o národnost, rasu či náboženské přesvědčení. V případě totiž, že by se jednalo pouze o náboženské přesvědčení, **nebylo by možno jednáním, které je obžalovanému kladeno za vinu, naplnit skutkovou podstatu trestného činu podněcování k národnostní a rasové nenávisti** podle § 198a odst. 1 tr. zákona.

Ve znaleckých posudcích se znalci částečně touto otázkou zabývají, i když nelze tento závěr jednoznačně stanovit, protože nikdo ze znalců se k tomu závěru sám přímo nevyjádřil. Rovněž tak se znalci konkrétně nevyjádřili, v čem spatřují samotné hanobení národa, rasy či přesvědčení. Nestačí pouze uvést název článku, ale konkrétně jakými pasážemi nebo čím přesněji že se hanobí, i když znalci ve svých posudcích téměř všichni hodnotí uvedené články, ale **pouze povšechnou metodou, která v podstatě neobjasňuje obsah uvedeného článku a která rovněž nepodává konkrétní závěry o tom**, čím byla naplněna nebo resp. čím by měla být naplněna skutková podstata trestného činu podle § 198 tr. zák. či podle § 198a tr. zák.

V daném případě po zhodnocení celého spisového materiálu soud má jednak za to, že **došlo v přípravném řízení k vadám**, které je nutno odstranit tak,

jak je shora uvedeno, a dále že **nebyly náležitě objasněny věci**, zejména pokud se týká trestného činu podle § 199 odst. 2 tr. zák. a podle § 198a odst. 1 a § 198 odst. 1 písm. A) tr. zák. Z tohoto důvodu bylo proto rozhodnuto o vrácení věci prokurátorovi k došetření.

Po vrácení věci prokurátorovi bude nutno doplnit dokazování, a to vyžádáním si zprávy od příslušného orgánu, zejména ministerstva obrany či ministerstva zahr. věcí o tom, zda se na hranicích Slovenska s Maďarskem chystal zásah maďarského tankového vojska a zda slovenská vláda měla úmysl nezabezpečit hranice proto, aby se konflikt přenesl i do České republiky. Dále bude nutno doplnit dokazování výslechem pracovníka buď České akademie věd, popř. Filosofické fakulty, popř. ústavu zabývajícího se dějinami o otázkách židovství. Pracovník by vysvětlil, co židovství v současné době znamená, a dále by bylo nutno vyslechnout rabína České židovské obce pana Sidona rovněž k této otázce, protože dle názoru soudu je jeden z kompetentních činitelů, který by mohl tyto skutečnosti objasnit a dále by se vyjádřil k otázkám díla nazvaného Talmud v tom směru, zda články uveřejněné v časopise Politika **tomuto dílu odporují, v jakém směru, či naopak zda vycházejí z tohoto díla**. Je možné, že v průběhu doplňování dokazování vyvstanou ještě další otázky, které bude v tomto směru nutno objasnit provedením dalších důkazů.

Teprve poté, po takto doplněném dokazování bude nutno obviněného seznámit s celým spisem, předložit mu celý spis k prostudování, aby se mohl vyjádřit ke všem důkazům, které jsou ve spise založeny a **teprve poté, bude nutno zvážit otázku, zda bude obviněný postaven před soud či nikoli**.

V Praze 1, dne 27. května 1993

JUDr. Helena Králová

Poslední věta z usnesení je ovšem pouze tak říkajíc akademická, protože o odsouzení Josefa Tomáše již bylo dávno rozhodnuto jinde, než u formálně příslušného soudu.

Přečetli jsme si tedy právně vyjádřený názor na jasné a konkrétní nedostatky i vady jak v přípravném řízení, tak i v obžalobě a na neposledním místě na znalecké posudky, pro které Obvodní soud pro Prahu 1 v osobě samosoudkyně JUDr. Heleny Králové obžalovací spis vrátil prokuratuře.

Je zřejmé, že toto by znamenalo logický a přirozený konec chystaného odvetného procesu, protože žádné konkrétní důkazy na podporu obžaloby – jak právem požadoval soud – prostě nebylo možné přinést. Neexistovaly!

Bylo tedy nutno opět akci korigovat a použitelné nástroje pro další fázi znovu připravit.

Výsledkem horečné činnosti bylo následující usnesení Městského soudu v Praze jako rozhodnutí na stížnost prokurátora k výše citovanému usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 5. 1993. Aby si čtenář mohl udělat úsudek o právní hodnotě tohoto usnesení, přinášíme z něj podstatné části. Zde je ten pozoruhodný dokument:

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání, konaném dne 30. 9. 1993, o stížnosti prokurátora proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 5. 1993, sp. zn. 3 T 36/93 v trestní věci proti obžalovanému Josefu Tomášovi takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení zrušuje a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

(Str. 1) – – – Obvodní soud dále požaduje doplnit dokazování výsledkem pracovníka České akademie věd, Filosofické fakulty, popř. Ústavu zabývajícího se dějinami o otázkách židovských, **zda Židé jsou národem, rasou či náboženským přesvědčením.**

(Str. 2) – – – Pokud jde o stanovisko soudu k tomu, zda Židé jsou národ či nikoliv, poukazuje prokurátor na znalecký posudek obsažený v trestním spise, v němž se mluví o vyvolávání rasové nenávisti v člancích týdeníku Politika. V dalších místech se hovoří o hanobení židovského národa.

[Co má tohle společného s požadavkem soudu po znaleckém definování Židů jako rasy, národa nebo náboženského přesvědčení, z čehož vychází celá obžaloba, není srozumitelné.]

(Str. 2) – – – Odvolací soud souhlasí s názorem Obvodního soudu, že žalovaný měl být při ukončení vyšetřování seznámen i s přílohami vyšetřovacího spisu. **Ne každá vada přípravného řízení však musí mít za následek vrácení trestní věci obžalovaného prokurátorovi k došetření.** – – – Pokud si chce obžalovaný oživit v paměti jejich obsah, může se kdykoliv v průběhu hlavního líčení s obsahem příloh vyšetřovacího spisu seznámit.

[To už je vyslovená nehoráznost, ale nejlepší teprve přijde.]

Zda předmětné články jsou antisemitského charakteru, mohl by Obvodní soud lehce posoudit sám [ano, tak to stojí doslova!] i kdyby znaleckých posudků nebylo.

[Jakoby k nám přes vzdálenost tisíciletí zazníval ten starý nenávistný pokřik: Ukřížuj ho! Ukřížuj ho!]

(Str. 3) – – – A pokud soud potřebuje objasnit Talmut [svěrázný pravopis usnesení Městského soudu pietně zachovávám!], nic nebrání soudu I. stupně, aby si sám pana Sidona vyslechl. Pokud jde o Talmut, který je výkladem předpisů židovského náboženství, bylo by na místě, aby soud I. stupně přistupoval k němu z pohledu, že vznikl od třetího století př. n. l. Je proto třeba přihlídnout k době jeho vzniku, a obsahem Talmudu nelze odůvodňovat záporný vztah židovského národa [tak tedy přece jen národ!] k ostatnímu obyvatelstvu.

Kdyby tyto řádky nepsal soudce Městského soudu, daly by se výše citované věty vysvětlit třeba nevědomostí pisatele. Jenže tady jde o něco mnohem horšího – o vědomé, svévolné matení pojmů. Připomeňme si, že JUDr. Králová ve svém citovaném usnesení nepožadovala výslech rabína Sidona v tom smyslu, zda lze či nelze Talmudem odůvodňovat záporný vztah Židů k ostatním národům. **O ničem tako-**

vém vůbec nebyla řeč! JUDr. Králová požadovala vyslechnout rabína Sidona jako autoritu ve věci židovské náboženské literatury o vyjádření, zda v *Týdeníku Politika* přetiskované pasáže z těchto děl **jsou či nejsou autentické!**

Zbývá pouze dodat, že pod tento svérázný „právní“ dokument se podepsal soudce Městského soudu v Praze JUDr. Petr Stutzig.

14. ledna 1994 vydává však tatáž (!) JUDr. Helena Králová bez jakéhokoli projednávání a slyšení obžalovaného tzv. trestní příkaz, jímž se Josef Tomáš odsuzuje k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem trestu na zkušební dobu pěti let a zákazu činnosti, spočívající ve výkonu funkce spojené s publikační činností na dobu tří let!

Tímto trestním příkazem je obviněný Josef Tomáš uznán vinným ve všech bodech obžaloby, tj. z trestného činu podněcování k národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zák., trestného činu hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 odst. 1 písm. a) tr. zák., trestného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů podle § 261 tr. zák., a trestného činu šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 2 tr. zákona.

Co během oněch zhruba osmi měsíců od vydání výše citovaného usnesení přimělo JUDr. Královou k tak **zásadní změně právního stanoviska k případu, v němž nenastaly žádné nové okolnosti**, víme! Je to lidsky pochopitelné a není přirozeně těžké se domyslet. Kdo a jakými prostředky na JUDr. Královou působil, můžeme se jen dohadovat, ale v podstatě to není ani zajímavé, ani důležité.

21. 1. 1994 podává J. Tomáš proti tomuto rozsudku odvolání, které mělo za následek projednání věci v hlavním veřejném líčení.

První z nich se konalo před Obvodním soudem pro Prahu 1 za předsednictví téže samosoudkyně JUDr. H. Králové dne 10. 3. 1994. Při posledním, pátém hlavním veřejném líčení 22. 9. 1994, byl vynesena rozsudek, který jsme si již ukázali v úvodu tohoto pojednání.

29. 9. 1994 podává J. Tomáš odvolání proti výše citovanému rozsudku. Z jeho velice obsáhlého a důkladného zdůvodnění zde vybíráme aspoň některé části:

(Str. 1) V průběhu hlavního líčení dne 22. 9. 1994 předstoupil před soud znalec dr. Zumr z FÚ ČSAV, tedy ústavu, který byl policejním vyšetřovatelem pověřen vypracováním posudku na vybrané články, publikované v *Týdeníku Politika*. Když jsem byl při hlavním líčení 10. 3. 1993 dotazován JUDr. Královou, zda souhlasím s pouhým čtením znaleckých posudků FÚ ČSAV, odmítl jsem a požadoval slyšení znalce před soudem (stejně jako v případě znaleckého posudku FF UK). Zatímco znalec dr. Kárník z FF UK vypovídal před soudem jako zmocněný mluvčí všech členů týmu, který znalecký posudek vypracoval, znalec dr. Zumr však takové zmocnění **neměl!** Jinými slovy znalec dr. Zumr se před soudem vyjadřoval pouze ke znaleckému posudku, který vypracoval on sám. A vzhledem k tomu, že se jeho posudek týkal materiálu, který **nebyl** součástí obžaloby (zvláštní vydání TP „Studie vyvolencovy krycí legendy“), uniká mi zcela smysl předvolání dr. Zumra a jeho vyslechnutí ve vztahu k materiálu, jenž **s kauzou neměl nic společného**.

Naopak můj návrh, aby byla před soudem vyslechnuta znalkyně, autorka posudku na článek H. Šlégrové „Judaismus očima křesťanského laika“, byl **zamítnut!**

(Str. 4) Materiály pod body 1, 2 a 6 obžalovacího spisu byly zařazeny do žaloby proto, že se „opírají o antisemitské falzum Protokolů sionských mudrců“. V rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 9. 1994, který rozhodl o mé vině, se na str. 5 mj. uvádí: „... Protokoly sionských mudrců, jež byly převážnou částí vědy označeny za falzum.“ – Zvláštní důraz kladu na slovo **převážnou**, a to v kontextu jakýchkoli pochybností v průběhu soudního řízení ve prospěch obžalovaného, což JUDr. Králová nerespektovala, ba co víc – uvedenou pochybností **argumentovala ve zdůvodnění rozhodnutí o mé vině!** Že pojem „převážná část“ pochybnosti vyvolává, je bez diskusí. „Převážnou část vědy“ nelze libovolně zaměnit za výraz „celou vědu“, aniž by tím byl zachován smysl a obsah. Na jedné straně tedy JUDr. Králová připouští, že nikoli „celá věda“, nýbrž jen její „převážná část“ – jak veliká, 51%? – označila Protokoly za falzum, na druhé straně jí však tato pochybnost nezabránila v tom, aby ji **považovala za jeden z hlavních důkazů v můj neprospěch.**

(Str. 5) Dalším příkladem pochybnosti – – – je následující skutečnost ze znění rozsudku na str. 5: „Dále obžalovaný publikoval – – – Částečný seznam Židů – – – s tím, že tento seznam má být sestaven... na základě rasových principů...“ Pochybnost zde na první pohled viditelně vyvolává výraz „seznam **má být sestaven**“, což zcela logicky znamená, že **nemusí být sestaven.**

Přesto však i tento pochybný argument použila JUDr. Králová jako jeden z „důkazů“ v můj neprospěch!

(Str. 6) Politicky zmanipulovaný a tudíž právně nekvalifikovaný postup JUDr. Králové v této kauze je patrný rovněž z faktu, že jí vystaveným trestním příkazem jsem byl shledán vinným a odsouzen i za spáchání trestných činů podle §§ 261 a 199 odst. 2 tr. zák.

Za pouhých osm měsíců nato jsem však byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 touže JUDr. Královou zproštěn obžaloby ze spáchání trestných činů podle §§ 261 a 199 odst. 2 tr. zák., přičemž se na mé výpovědi, obhajobě ani na skutkové podstatě věci vůbec nic nezměnilo.

Výše uvedeným znovu zdůrazňuji politické pozadí této kauzy a její právně nekvalifikované procesní řízení samosoudkyní JUDr. Královou. Z těchto a všech ostatních postupně uváděných důvodů tedy navrhuji Městskému soudu v Praze, aby zrušil uvedený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 9. 1994...

Jak Městský soud reagoval na tyto podložené a věcné argumenty, uvidíme dále.

V doplnění odvolání proti rozsudku navrhuje Josef Tomáš Městskému soudu v Praze podáním ze dne 6. 11. 1994 k doplnění odvolacího řízení mj. vyslechnout:

2) Zemského rabína Karola Sidona ve věci definice antisemitismu a dále posouzení autenticity překladů textů Talmudu a Šulchan Aruchu z hebrejštiny do češtiny, přetiskovaných v *Týdeníku Politika*.

- 3) Mgr. Th. Johannes Rothkranze z Německa ve věci odborného posouzení obsahu *Týdeníku Politika* s důrazem na materiály, obsažené v obžalovacím spisu.

Jednou z nejchatrněji nahozených právních kulis celé komedie byl bezesporu Obžalovací spis z 26. 2. 1993, pod který se podepsal městský prokurátor v Praze, JUDr. Jaroslav Jakl. Protože se jeho obsahem velmi podrobně zabývá závěrečná řeč obviněného Josefa Tomáše, kterou dále přinášíme v celém rozsahu, bylo by zbytečné jej zde komentovat. O jeho hodnotě se čtenář může i takto sám přesvědčit. K obžalovacímu spisu snad jen tolik, že ani zevrubná závěrečná řeč Josefa Tomáše se nemohla dotknout všech nehorázností, obsažených v řečeném spisu prokuratury. Tedy aspoň jeden příklad. Jako jeden z navrhovaných „důkazů“ proti obviněnému zde figuruje jakási Výzva herecké asociace č. 1 (Obž. spis str. 4, v přílohách pod č. str. 314-344)!

Zbývá zde již jen předeslat, že celou závěrečnou řeč obžalovaného (jak následuje) soud nechal vůbec v úvahu.

ZÁVĚREČNÁ ŘEČ

obviněného Josefa Tomáše, přednesená před Obvodním soudem
pro Prahu 1 dne 22. září 1994

Paní předsedkyně, pane státní zástupče,
v bodech č. **1**, **2** a **6** mi obžaloba klade za vinu, že jsem na pokračování zveřejňoval v *Týdeníku Politika* (dále jen TP) texty autora Petra Mutínského „Historické kořeny současného judaismu“ (dále jen HKSJ), knihu Henryho Forda „Mezinárodní Žid“ (dále jen MŽ) a studii M. Fagana „Ilumináti“ s tím, že hlavní důvod pro zařazení těchto textů do obžaloby spatřuje státní zastupitelství v tom, že vycházejí z Protokolů sionských mudrců (dále jen PSM). Obžalobě však jaksi uniklo, že PSM nejsou ani zdaleka jediným literárním pramenem, z kterého autoři HKSJ a MŽ vycházeli. Namátkou uvádím několik titulů – které však obžaloba necituje –, takže ani odkaz na ně a citace z nich, jež precizně konkretizují obsah PSM, **nemohly naplnit skutkovou podstatu trestných činů**, které mi obžaloba klade za vinu.

Jak jsem uvedl, státní zastupitelství zařadilo zmiňované tituly HKSJ a MŽ do obžaloby hlavně proto, že se opírají o falzum, o Protokoly sionských mudrců. Avšak vydavatel české redakce PSM pan Gabriel je soudy prvního i druhého stupně opakovaně zprošťován obžaloby – a to přes neustálý nátlak vládních míst prostřednictvím sdělovacích prostředků. Znamená to tedy, že samotné vydání PSM trestné není, ale **odvolávání se na ně, resp. citace z nich v jiných materiálech už trestná je?**

Poněkud podivný způsob výkladu práva!

Navíc jsem se v autorských materiálech *Týdeníku Politika* na PSM nesčetněkrát odvolával a citoval z nich (namátkou č. 94, str. 1), ale ani jeden z těch-

to autorských materiálů, které PSM citují, součástí obžaloby nelogicky není. Toto pojetí obžalovacího spisu vychází z jeho konstatování na straně 16: „U textů, pro které bylo vůči J. Tomášovi vzneseno obvinění a do žaloby zahrnutý nejsou, nebylo shledáno naplnění skutkové podstaty trestného činu.“

To tedy – logicky vzato – znamená, že ani u textů, pro které obvinění vůbec nebylo vzneseno. Takové základní pojetí žaloby lze tedy chápat jediné tak, že u oněch tří inkriminovaných materiálů se PSM státnímu zastupitelství jeví prokazatelně jako falzum, kdežto u desítek dalších materiálů, v TP otištěných a stejně nebo podobně z PSM citujících, se však **už o falzum nejedná!** To je tedy snad jediné možné – byť abnormálně nelogické – zdůvodnění postupu státního zastupitelství vůči chápání podstaty PSM.

Žaloba se ve zdůvodnění opírá o stanovisko znalců (str. 4, bod č. 3), kteří na mnoha místech znaleckých posudků prohlašují PSM za „antisemitské falzum“ (str. 7 obžal. spisu) a dále pak prohlašují, že „povaha PSM jako falza je v obecné rovině známa a vědecky zcela objasněna a uzavřena“ (str. 10). **Toto naprosto subjektivní a ničím faktickým nepodložené tvrzení znalců je i věcně zcela nesprávné a není doloženo sebemenšími objektivními důkazy.** Navíc, součástí zápisu tohoto procesu je obsah několika nezpochybnitelných vědeckých titulů, které označení PSM za antisemitské falzum jednoznačně a podloženě vyvracejí.

Podotýkám, že ani jedna z těchto vědeckých prací **nebyla nikdy oficiálně zpochybňována.**

Konstatuji tedy, že žaloba své tvrzení o PSM jako „antisemitském falzu“ **pouze nedoloženě prohlašuje.** Ze své strany jsem soudu předložil konkrétní seznam hodnověrné vědecké literatury, která subjektivní, nedoložený a nevědecký názor znalců **jednoznačně vyvrací!**

Připomínám na tomto místě soudu, že znalec prof. Z. Kárník nebyl na můj dotaz schopen uvést ani jediný titul příslušné vědecké literatury, který by jeho subjektivní tvrzení o „falzu PSM“ potvrdil. Znamená to tedy, že tvrzení o „antisemitském falzu PSM“ je chybné ze dvou hlavních důvodů. Jsou to:

- a) naprostá absence konkrétních dokladů, potvrzujících zmíněné tvrzení obžaloby a znalců o PSM jako o „antisemitském falzu“. V této souvislosti ještě musím citovat z TP č. 95, str. 2, z článku s titulkem „Intelektuální karikatura je českému národu blízká“: „Když tedy podle zarytých židovských prominentů jsou PSM padělaným pamfletem carské Ochranky, je podivné, že Ochranka jako neoddelitelná součást carského režimu byla smetena Židy vymyšleným a instalovaným bolševismem, a že program PSM – odstavec po odstavci – uskutečňovala židovská elita a nikoli carská Ochranka...“

Neumím si představit, jak zastánci tvrzení o padělaných PSM – včetně zástupce žaloby a znalců – dokáží věcně a konkrétně tuto nezpochybnitelnou skutečnost vysvětlit!

b) Adjektivum „antisemitské“ není adekvátní výraz pro označení kritiky sionismu a vedení mezinárodního Židovstva. Zde se odvolávám na odborné vyjádření Orientálního ústavu ČSAV pro potřeby policejního vyšetřování ze dne 15. 9. 1992, v němž dr. Blahoslav Hruška DrSc., vedoucí oddělení Blízkého Východu – a dovoluji si prohlásit, že mimochodem jistě fundovanější specialista na danou problematiku než docent komunistického režimu, soudní znalec ad hoc prof. Kárník – uvádí doslova: „Aby mohl být nějaký názor takto označen (roz. za antisemitský), musel by být nejprve jasně definován pojem antisemitismus, což u nás zatím nikdo neučinil. Je však nebezpečné sklouznout do interpretace antisemitismu, kterou razí izraelské ideologické kruhy a světové sionistické organizace. **Podle této interpretace je pak antisemitou každý, kdo nesouhlasí s politikou Izraele.**“

Věřím, že soud k hlasu tohoto vynikajícího odborníka přihledne při rozhodování o mé nevině.

Navíc Fordův MŽ vychází až dodnes ve světě v podstatě běžně. Součástí soudního spisu je také mnou soudu předložený nabídkový veřejný katalog amerického vydavatelství Nooting Press z předloňského roku s uvedeným Fordovým MŽ; u nás vyšlo toto dílo za I. republiky v nakladatelství B. Kočí již r. 1924.

Znamená to tedy, že co jsem uvedl výše k bodu č. 1, platí v plném rozsahu i pro bod č. 2, v němž mne žaloba viní z přetištění zmíněné knihy Henryho Forda se stejným „zdůvodněním“, jako v případě HKSJ. Cituji z obžalovacího spisu, str. 7: „Obsahem se opírá o antisemitské falzum PSM“. Pro lepší orientaci soudu k této otázce si dále dovolím uvést další odbornou literaturu, z níž H. Ford při práci na své knize vycházel.

Totéž a rovněž v plném rozsahu platí i k bodu č. 6 žaloby, v němž je mi kladeno za vinu přetištění stati G. Fagana „Ilumináti“, tedy studie, která se (cituji obžalovací spis, str. 8) „obsahově rovněž odvíjí od falza Protokolů sionských mudrců“.

Včetně toho, co jsem zde již soudu ve věci PSM uvedl, chtěl bych konkrétně v tomto případě navíc zdůraznit, že autor zmíněné stati je sám židovského původu, což je v jeho textu výslovně uvedeno, a že žaloba tuto skutečnost nevyvrátila.

Jestliže jsem tedy pouze přetiskl stat' židovského autora, kritizující prostředky a cíle mezinárodního Židovstva, je přece zcela nelogické, abych byl obžalován z hanobení židovského národa nebo rasy!

Věřím, že i tuto skutečnost vezme soud objektivně v úvahu při svém rozhodování.

Dále je rovněž podobně paradoxní, že žaloba nezařadila do svého obžalovacího materiálu v TP přetiskovaný seriál článků dalšího židovského autora J. Bernsteina „Život amerického Žida v marxisticko-rasistickém Izraeli“ – jenž **původně byl součástí vzneseného obvinění** – a v němž autor mj. zpochybňuje oficiální údaje o tzv. holocaustu. Reaguji tím zde na konstatování

žaloby ze str. 8 spisu: „... gradující až v pochybnost o rozsahu vyvražďování Židů za II. světové války.“

Pro přesnost cituji soudu ze zmíněné Bernsteinovy studie (*TP* č. 51, str. 14): „... Během II. světové války vedení sionistů v Německu spolupracovalo s nacisty při likvidaci nižších vrstev Židů. Proto není nijak překvapující, že sionisté nechali hned po skončení války potopit loď *Patria*, přivážející do Izraele 250 židovských přistěhovalců z Německa, přímých svědků jejich kolaborantství.“

Podstatou holocaustu se v obsáhlé vědecké studii „Nadcházející diktatura humanity“ zabýval také mj. současný německý historik mgr. th. J. Rothkranz. Jeho studie, kterou jsem v *TP* na pokračování částečně přetiskoval, **nejenže není proti veškeré logice žaloby součástí obžalovacího spisu, přestože dospívá ke stejným závěrům**, jako v daném případě výše uvedený J. Bernstein.

Nelogičnost a svévolnost vypracování žaloby spočívá tedy mj. v tom, že ve Faganově stati „Ilumináti“ spatřuje naplnění skutkové podstaty trestného činu, ale v autorských materiálech J. Bernsteina a J. Rothkranze – které jsou v posuzování a vysvětlování pravdy o holocaustu zcela totožné – už nikoli!

Z výše uvedených důvodů navrhuji tedy soudu, abych byl zproštěn žaloby pod body č. 1, 2 a 6.

Předkládám soudu písemný seznam literatury, která byla použita autorem seriálu HKSJ P. Mutínským i dalšími autory *TP*:

- 1) Lazarus Goldschmidt, *Babylonischer Talmud*, Jüdischer Verl., Berlin 1930
- 2) *Evangelium podle sv. Matouše*, Praha 1979
- 3) *Evangelium podle sv. Lukáše*, Praha 1979
- 4) Dr. J. Ecker, *Židovské zrcadlo ve světle pravdy*, Praha 1907
- 5) Prof. August Rohling, *Talmud-Jude*, Deutschvölkischer Verl., Stuttgart 1924
- 6) Prof. dr. August Rohling, *Der Judenspiegel*, Hammer-Verlag, Leipzig 1926
- 7) Josef Quaro, *Šulchan Aruch*, Venedig 1565
- 8) *Dějiny Československa*, Praha 1990
- 9) F. Weiner, *Hebrejští autoři v českých zemích*, Sborník stř. Evropy 15/1990
- 10) K. H. Borovský, časopis *Česká včela*, Praha 1864
- 11) Jan Neruda, *Pro strach židovský*, Praha 1887
- 12) Dr. Theodor Herzl, *Der Judenstaat*, Köln 1896
- 13) Dr. Theodor Herzl, *Altneuland*, Leipzig 1894
- 14) Dr. Theodor Herzl, *Tagebücher*, Jüdischer Verlag, Berlin 1922
- 15) Dr. Theodor Herzl, *Zionistische Schriften*, 1905
- 16) *Protokoly sionských mudrců* (vydavatelé):
  - a. Sergej Nilus 1911
  - b. Gottfried zur Beek 1919
  - c. F. Komrska 1927
  - d. U. Fleischhauer 1935

e. Agres Bratislava 1991

- 17) Prof. Carroll Quigley, *Tragédie a naděje*, New York-London 1966
- 18) Henry Ford, *Mezinárodní Žid*, Praha 1924
- 19) A. S. Kalina, *Krví a železem*, Praha 1938
- 20) L. Pauwels-J. Bergier, *Jitro kouzelníků*, Praha (nedat. samizdat)
- 21) Z. Vasiljevová, *Dějiny Japonska*, Praha 1986
- 22) V. Vondrák, *Hospodářský růst Japonska*, Praha 1969
- 23) *Fact about Japan-Japan 's Economy*, Tokio 1990
- 24) T. Nakamura, *Wirtschaftliche Entwickl. Des modernen Japan*, Tokio 1985
- 25) R. Halloren, *Japan Images and Realities*, Tokio 1970
- 26) H. Icharo, *Corporate Structure and Decision Makong in Japan*, Tokio 1982
- 27) Prof. Ernest Renan, *Das Leben Jesu*, Berlin 1863
- 28) Stanislav Segert, *Synové světla a synové tmy*, Praha 1970
- 29) John Allegre, *Rukopisy od Mrtvého moře*, Praha
- 30) Julius Zeyer, *Zahrada mariánská*, Praha
- 31) *Boletin oficial del Grand Oriente Español*, 61/1933
- 32) Julius Zeyer, *Maeldinova výprava*, Praha 1921 (bibliofil. tisk)
- 33) Karel Čapek, *Hovory s T.G.M.*, Praha 1968
- 34) G. I. Caesar, *Zápisky o válce gallské*, Praha 1964
- 35) I. Hrabek, *Český překlad Koránu*, Praha 1872
- 36) Dr. Otakar Klíma, *Sláva a pád starého Íránu*, Praha 1877
- 37) F. Tauer, *Svět islámu*, Praha 1984
- 38) Časopis *Menorah* 9/9, Wien
- 39) *Dějiny novověku*, Praha 1973
- 40) M. Maclean, *Eastern Approchaes*, London 1947
- 41) Dr. ing. O. Čapek, *Encyklopedie okultismu a mystiky*, Praha 1940
- 42) *I. kniha Mojžíšova* (Genesis), Praha 1979
- 43) Prof. F. W. Foerster, *Evropa a německá otázka*, Praha 1938
- 44) A. J. Barnouw, *Language and race in South Afr.*, The Hague 1934
- 45) V. Barlett, *Struggle for Africa*, London 1954
- 46) J. Bowle, *The nationalist Idea*, London 1955
- 47) Y. M. Congar, *The Cath. Church and the Race-Quest*. Unesco Paris 1953
- 48) G. Decker, *Das Bestimmungsrecht der Nationen*, Göttingen 1955
- 49) E. W. Grant, *South Africa what of the Church*, London 1955
- 50) F. Hertz, *Rasse und Kultur*, Leipzig 1925
- 51) C. Levi-Strauss, *Race and History*, Unesco Paris 1956
- 52) K. L. Roskam, *Apartheid and Discrimination*, Leyden 1960
- 53) J. a M. Svoboda, *Pět století bojů o Jižní Afriku*, Praha
- 54) W. Treue, *Za neznámými světy*, Praha 1942
- 55) A. S. Kan, *Dějiny skandinávských zemí*, Praha 1983
- 56) *Dänemark-Ein ofizialles Handbuch*, Köbenhavn 1971
- 57) K. J. Jireček, *Dějiny národů Bulharska*, Praha 1876
- 58) B. Šulek, *Srbi i Hrvati*, Neven 1856

59) Dr. J. Macůrek, *Dějiny Maďarů a Uherského státu*, Praha 1934

60) V. Řezníček, *Židé v zemích Českých*, Praha 1990

Zde citovanou uznávanou literaturu, jež mj. sloužila také jako pramen inkriminované studie „Historické kořeny současného judaismu“ – a která je z nemalé části dílem renomovaných židovských autorů – si jistě nedovolí zpochybňovat ani tito soudní znalci. Za předpokladu ovšem, že je jim alespoň částečně známa.

Abych předešel možným námitkám žaloby a soudních znalců, že „předmětem žaloby není tato citovaná literatura, nýbrž její interpretace v jakémsi protizidovském duchu“, upozorňuji soud výslovně, že ***právě interpretace v inkriminované studii odpovídá přesně závěrům a skutečnostem z výše citované odborné literatury!***

Dovolím si ocitovat jedinou větu z IX. části HKSJ z TP č. 49, str. 11:

„Je zarážející, že se tyto (sionistické) plány podařilo realizovat způsobem nápadně podobným nacistickým plánům na získání životního prostoru. Každý, kdo si všimne této podobnosti, je dnes ovšem automaticky vykřičen jako hitlerovec, nacista a podobně.“

Samotný fakt, že pro publikování mj. této věty dnes stojím před zdejším soudem jako obžalovaný ze „sympatií k fašismu a podobným hnutím“, je přece sám o sobě nejlepším potvrzením pravdivosti názorů, obsažených v napadené studii!

Dále předkládám soudu seznam příslušné citované literatury, z které čerpal Henry Ford pro svou knihu „Mezinárodní Žid“, přetiskovanou v TP, jež je rovněž předmětem žaloby.

- 1) Časopis *Dearborn Independent*, Michigan 1919-1920
- 2) *Nová moderní encyklopedie* (nedatováno)
- 3) Georg Pitter-Wilson v časopisu *Globe*, 1919
- 4) Werner Sombart, *Židé a hospodářský život*, (nedatováno)
- 5) Theodor Herzl, *The Jewish State*, (nedatované vydání)
- 6) Louis D. Brandeis, *Sionismus*, (nedatováno)
- 7) Herman Bernstein v časopisu *American Hebrew*, 25. 6. 1920
- 8) John Clayton v časopisu *Chicago Tribune*, 19. 6. 1920
- 9) „Protokoly sionských mudrců“, (anglický překlad podle Nilusova vydání z roku 1905, Londýn 1919)

V bodě č. 3 mi žaloba klade za vinu, že jsem publikoval autorský článek Hany Šlégrové „Judaismus očima křesťanského laika“, který podle žaloby (str. 10) údajně: „... přisuzuje Židům touhu po světovládě a opovržení jinými národy jako vlastní podstatu judaismu“, a uvádí pak různé pasáže z inkriminovaného článku.

Pominu-li zde jako zcela jednoznačně doložený fakt, že právě tyto snahy a vlastnosti jsou mnohonásobně obsaženy nejen v závazných náboženských kódech judaismu, ale i v nespočetných spisech předních židovských autorit –

čímž ovšem nemůže být ani řeči o nějakém „pomlouvání nebo hanobení“, protože jde o pouhé konstatování jasného faktu – zbývá dodat už jen toto:

Článek H. Šlégrové je psán zcela objektivně a navíc s mimořádným pochopením pro představitele a nositele judaismu, jak jasně dokazují následující pasáže. Cituji:

„Nemáme-li však my křesťané právo Židy odsuzovat, nemají zase oni právo se nad námi vyvyšovat a námi opovrhovat; a už vůbec ne ve jménu Božím.“ (TP č. 51, str. 16.)

„Tím větší úctu si zaslouží Židé, kteří to dokázali (tj. zbavili se falešného pocitu své nadřazenosti).“ (Tamtéž.)

Jde tedy viditelně o autorský pokus objektivního, nezaujatého zhodnocení teologické, případně vědecké otázky, která ovšem s trestním řádem nemá a nemůže mít nic společného.

Jakékoli jiné kvalifikování tohoto autorského materiálu Hany Šlégrové je zcela zlovolné a účelové.

Závěrem už jen tolik: V usnesení ze dne 27. 5. 1993, kterým jste, paní předsedkyně, vrátila tuto zde projednávanou trestní věc prokuratuře k došetření připisem, v němž mj. uvádíte (cituji):

„V případě, totiž že by se jednalo pouze o náboženské přesvědčení, **nebylo by možno** jednáním, které je obžalovanému kladeno za vinu, naplnit skutkovou podstatu trestného činu podle § 198a, odst. 1 tr. zák.“

Nejsou mi z mé strany, ani ze strany žaloby známy žádné nové důkazní materiály, které by vás, paní předsedkyně, přiměly toto právní stanovisko změnit, a proto věřím, že budu i v tomto bodě obžaloby zproštěn obvinění.

Dovolím si upozornit soud na ještě jednu příznačnou skutečnost. Je nepochybně přinejmenším zajímavé, že na tematicky prakticky totožný článek „Talmudské Židovstvo a křesťanství“ (TP č. 96 a 97) žaloba vůbec nereagovala, byť je tento materiál – zdůrazňuji, že přirozeně pouze z pohledu žaloby – zaměřen více protižidovsky, než inkriminovaný článek autorky H. Šlégrové.

A navíc: pokud bych měl v tomto bodě ve smyslu žaloby naplnit skutkovou podstatu uvedených trestných činů, musel by zcela nevyhnutelně být přece také součástí obžalovacího spisu materiál, nazvaný „Služebnost stínů“ (TP č. 60, str. 3), v němž se přední představitelé katolické církevní hierarchie vyjadřují ke škodlivému působení judaistických Židů. Za všechna v něm obsažená prohlášení zde ocituji slova papeže Klementa VIII.:

„Celý svět, přes všechna dosavadní opatření, trpí židovskou lichvou, židovskými monopoly a podvody. Židé přivedli množství nešťastníků na žebráckou hůl, zejména rolníky a dělníky.“

Je proto jistě podivuhodné, že tento oficiální teologický materiál, rovněž částečně přetištěný v TP, zůstal stranou zájmu obžaloby, a že ta se soustředila právě na zásadně neutrální autorský materiál Hany Šlégrové!

Věřím, že tak nápadně nedůslednou „výběrovost“ obžalovacího spisu vezme soud při svém rozhodování rovněž v úvahu.

Z výše uvedených důvodů navrhuji tedy soudu, abych byl zproštěn obvinění pod bodem č. 3 žaloby.

K bodu č. 4 obžalovacího spisu

V tomto bodě obžaloby je mi kladeno za vinu přetištění knihy „Anglo-židovská aliance“ od W. Meyer-Christiana.

Obžalovací spis jako obvykle ani v nejmenším nedokazuje, v čem je přetištěný materiál nepravdivý, a staví své zdůvodnění v podstatě na *pouhém prohlášení o jakémsi „antisemitském náboji“ zmíněného materiálu*, přičemž se kromě tohoto subjektivního hodnocení – k otázce kompetentnosti soudních znalců se vyjádřím na jiném místě – opírá jen o konstatování, že materiál byl publikován v období tzv. protektorátu.

Není mi osobně znám ani jediný doklad toho, že by všechny písemnosti z tohoto období byly apriorně nepravdivé nebo dokonce automaticky fašistické či nacistické.

Tím méně je mi pak známo, že by existoval nějaký právně závazný seznam zakázaných titulů z tohoto období.

Samotný fakt, že i u nás v současné době vyšel Talmud nacismu, Hitlerův „Mein Kampf“, mi dává za pravdu! Navíc u všech titulů, které jsou žalobou použity jako argument vzhledem k jejich vydání za protektorátu, opomíjí žaloba zcela fakt, že se automaticky nejedná o literaturu, propagující nacistickou ideologii – jak je tomu paradoxně u povoleného Hitlerova pamfletu –, ale *výhradně o literaturu, vydanou za nacistické éry*. Jestliže by soud přijal zcela chybnou premisu žaloby, pak by musel – pro srovnání – připustit, že veřejné promítání jakéhokoli filmu z éry komunistické totality se tedy rovná trestnému činu propagace komunistické ideologie.

Český trestní řád nevymezuje taxativně žádnou jmenovitou literaturu, jejíž *pouhý přetisk* by mohl naplnit skutkovou podstatu trest. činu podle § 198, odst. 1 tr. zákona, případně podle § 198a tr. zákona nebo podle § 261 tr. zákona, a neurčuje rovněž ani žádný jiný okruh takové literatury ať podle osob autorů, místa vzniku nebo podle nějakého časového období, tedy například období tzv. protektorátu!

Pokud žaloba soudu neprokáže opak tohoto mého tvrzení, považuji za zcela bezpředmětná také vznesená obvinění pod body č. 2, 4, 6, 7, a 8 obžalovacího spisu.

Dále je přinejmenším zarážející nekvalifikovaná interpretace obžaloby (str. 13 spisu), podle níž se v případě svobody projevu „nejedná o právo absolutní“. Tento výklad by bylo možno přijmout pouze v případě, kdyby žaloba *prokázala*, že jsem přetištěním inkriminovaného materiálu vědomě zveřejnil nějaký nepravdivý údaj, který by takto mohl být příčinou hanobení nějakého národa nebo skupiny obyvatel.

Nic takového žaloba ani v nejmenším neprokázala!

Z těchto důvodů navrhuji soudu, abych byl zproštěn obvinění pod bodem č. 4 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 5

Ve zdůvodnění žaloby (str. 9) se uvádí, že jsem ve svém autorském článku „Gojímové na prodej aneb jak jsme se stali zbožím“ použil následující vložkou citaci: „Sňatky mezi křesťany nemají žádnou závaznost, to jest jejich soužití je jako soužití koňů. ... Nežidé nejsou nic více než zvířata, a proto nelze o nějaké lidské příbuznosti ani mluvit.“

Jestliže zde k tomuto místu obžaloby pouze poznamenám, že žalobce ve svém zdůvodnění „zapomněl“ uvést, že jde *pouze o autentický text z Šulchan Aruchu*, závazného a platného židovského náboženského zákoníku, pak mi zcela uniká smysl použití tohoto citátu ve zdůvodnění obžaloby, *když se zde trestného činu hanobení některé skupiny obyvatelstva* – v tomto případě křesťanů – *jednoznačně dopustil pouze judaistický autor zmíněného díla*.

Připomínám soudu, že pramen citace tohoto výroku je v mém autorském článku jasně a viditelně uveden!

Svévolná manipulace s textem ze strany žaloby je tedy mimo jakoukoli pochybnost!

Pro zjištění objektivní pravdy navrhuji z tohoto místa soudu, aby si od představitelů Federace židovských náboženských obcí v České republice vyžádal oficiální prohlášení, že se tato reprezentativní organizace Židů v České republice jednoznačně a veřejně distancuje od „Šulchan Aruchu“ jako židovského ideologického spisu, který tak jasně, nedvojsmyslně a mnohonásobně *vyjadřuje a hlásá rasovou nenávist a opovržení jinými, méněcennými národy!*

Veškerému právnímu cítění se vzpírá představa, že bych měl být podle návrhu obžaloby odsouzen za pouhé přetištění nepatrné části nábožensko-ideologického kodexu židovské víry. Mimochodem kodexu, jehož překlad v inkriminovaném článku *TP* nebyl co do autenticity nikým a nikde ani v náznaku zpochybněn!

Vzhledem k naprosté nejasnosti a nepodloženosti této části obžaloby navrhuji soudu, abych byl zproštěn obvinění i pod bodem č. 5 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 7

Také v tomto případě se jedná o vzorovou ukázkou cílené manipulace s textem. Žaloba postavila svůj materiál na nepatrné části *převzatého* autorského článku Hanuše Richtra, kde cituje na str. 8 obžal. spisu: „... Český člověk už konečně musí poznat Žida v jeho plné démonické nahotě. – – – Český člověk si musí uvědomit, že největším neštěstím našeho národa byli Židé...“ Z tohoto citátu žaloba odvodila následující závěr (cituji z totožného místa obžal. spisu): „... že je to cíl, prolínající obsahem celého textu...“

Obžalobě však opět „uniklo“, že citovaný Richtrův komentář je jen pouhou přirozenou reakcí na předložené a tam uvedené stati z „Talmudu“ a „Šulchan Aruchu“.

Autentičnost předmětných citací z obou židovských kodexů nebyla ani obžalovacím spisem, ani žádnou stranou v průběhu soudního líčení vyvrácena nebo zpochybněna.

S takto demagogicky pojatou obžalobou kontrastuje i požadavek předsedkyně soudu dr. Králové, která v již zde zmíněném usnesení z 27. 5. 1993 na adresu „Talmudu“ uvádí (cituji): „... A dále aby se vyjádřil (rozuměj vrchní rabín K. Sidon) k otázkám díla nazvaného Talmud v tom směru, **zda články uveřejňované v časopisu Politika tomuto dílu odporují, v jakém směru, či naopak vycházejí z tohoto díla.**“

Absurdní je proto zamítnutí tohoto požadavku usnesením Městského soudu ze dne 30. 9. 1993 (cituji): „... Pokud jde o Talmud, který je výkladem předpisů židovského náboženství, bylo by na místě, aby soud prvního stupně přistupoval k němu z pohledu, že vznikl od 3. století. Je proto třeba přihlídnout k době jeho vzniku a obsahem Talmudu nelze odůvodňovat záporný vztah židovského národa k ostatnímu obyvatelstvu.“

Tento náhled Městského soudu zcela jasně koresponduje s absurdností celé obžaloby!

I když je pro svou zřejmost nadbytečné, podotýkám, že doba vzniku tohoto židovského kodexu není v žádném vztahu k jeho platnosti a závaznosti, která nikdy nebyla žádnou židovskou autoritou sebeméně zpochybněna nebo dokonce zrušena!

V tomto smyslu jsem přece sám v předchozí části své závěrečné řeči navrhl soudu, aby o zmíněné veřejné distancování se od zmíněných židovských kodexů požádal reprezentativní orgán Židů v České republice.

Uvedenou citaci obžaloby, že „**protižidovský** náboj obsahu textu je **mimořádný**“, bych zde poopravil na výrok – „Talmudem“ a „Šulchan Aruchem“ tisíckrát doložený –, že „**mimořádný je naopak protikřesťanský** náboj citovaných kodexů“.

Diskutovat o tom, co bylo napsáno dříve – zda protikřesťanská vyjádření „Talmudu“, nebo obranný komentář H. Richtra z roku 1942 – je zřejmě zbytečné, byť zde ovšem nevykládám, že žaloba, vycházející ze svého svérázného zpracování obžalovacího spisu, by se mohla tuto jasnou skutečnost alespoň pokusit zpochybnit.

Fakt, že hlavním důvodem, proč se Richtrova publikace stala součástí obžalovacího materiálu, je pouze datum jejího vydání, vyniká znamenitě ve srovnání se skutečností, že jsme v TP č. 64-73 přetiskovali i vědecké dílo dr. Karla Eckera „Židovské zrcadlo ve světle pravdy“, vydané však česky ještě v době rakouské monarchie r. 1907, v jehož předmluvě tento vynikající vědec-talmudista píše:

„Jakkoli neschvaluji činy mnohých antisemitů, přece jen nejsem přítelem Židů, ježto znám příliš dobře Talmud. Nepouštím se tedy do žádného štvání,

ale tvrdím zcela rozhodně své stanovisko. Každý, kdo čte tyto stránky, uzná po klidné rozvaze, že nelze mé důkazy vyvrátit ani vědecky, natož pak pouhými nadávkami.“

Svou dobou byl právě tento spis dr. Eckera rozhodujícím argumentem pro vynesení osvobozujícího rozsudku nad redaktorem díla, Hoffmannem.

Porovnáním prací dr. Eckera a H. Richtra chci soud upozornit na následující: Obě díla – *v naprosté shodě* – charakterizují předmětné židovské nábožensko-ideologické kodexy „Talmud“ a „Šulchan Aruch“ jako chorobně nenávislné vůči nežidovským národům.

Tento stěžejní závěr, předmětnými citacemi v *TP* jednoznačně doložený, však obžaloba účelově opominula, stejně jako samotné dílo dr. Eckera vůbec. Avšak ani obsah Richtrovy knihy nebyl pro žalobu rozhodující; tím se paradoxně stala zcela vedlejší okolnost, kterou je rok jejího vydání a z kontextu vytržené části Richtrova komentáře, reagující pouze na rasistický, protikřesťansky zaměřený obsah „Talmudu“ a „Šulchan Aruchu“.

Právě proto se zde cítím nucen prohlásit, že si děl obou zmíněných autorů vysoce vážím, a že „Talmud“ a „Šulchan Aruch“ představují v mých očích právem vzorovou ukázkou židovské rasistické ideologie. S tímto mým prohlášením věrně koresponduje až *zarputilé zamítání* požadavků policie, státního zastupitelství, soudu I. stupně, i konečně mých vlastních žádostí na ověření autentičnosti překladu inkriminovaných pasáží „Talmudu“ a „Šulchan Aruchu“ z hebrejštiny do českého jazyka.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem a především vzhledem k naprosté nepodloženosti obžaloby navrhuji soudu, abych byl zproštěn obvinění pod bodem č. 7 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 8

Nesmyslnost až absurdnost faktu, že je zde opět žalováno v podstatě období vydání přetiskovaného materiálu, tzv. protektorát, jasně vyplývá jednak z toho, že obžaloba ani v nejmenším nevyvrátila soubor historických faktů, jež Nováková „Čítanka“ obsahuje, jednak z toho, že v „Čítance“ citovaní velikáni naší literatury jen stěží mohli předvídat, že jednoho dne nastoupí v Německu k moci Hitlerův nacismus, což bude mít opět později za následek vytvoření tzv. protektorátu, nebo konečně že jednou v budoucnosti jejich názory zpracuje a tiskem vydá jakýsi redaktor Árijského boje, Rudolf Novák.

Pokud tedy žaloba zahrnuje do obžalovacího spisu Novákovu „Protižidovskou čítanku“, bylo by logicky záhodné, aby spolu se mnou byli in memoriam obžalováni a souzeni také K. H. Borovský, Jan Neruda, dr. F. L. Rieger, F. Palacký, F. Šimáček, I. Herrmann, K. M. Čapek-Chod, J. Holeček, bratři Mrštíkové, A. Sova, J. Vrchlický, A. Jirásek, K. V. Rais, V. Dyk atd. atd., neboť právě jejich názory a zkušenosti s Židy jsou v Novákově „Čítance“ citovány a později znovu přetištěny v *TP* (č. 92, str. 3-4), ale *žalobou nezpochybněny a už vůbec ne věcně vyvráceny!*

Novákova „Protižidovská čítanka“ je bez ohledu na datum svého vydání souborem historických fakt a statistik, které byly dodatečně žalobou opatřeny nálepkou jistého paragrafu trestního zákona, nikoli však *vyvráceny*.

Ještě dovoluji několik slov k názvu knihy „protižidovská“, který podle názoru žaloby už zřejmě sám o sobě naplňuje skutkovou podstatu trestného činu. Rudolf Novák ve své knize konstatuje negativní vliv Židů na jednotlivé historické události, respektive charakter onoho vlivu. Charakter onoho vlivu *sám o sobě* vyznívá proti Židům – odtud tedy přívlastek čítanky „protižidovská“.

Tam uvedený negativní vliv Židovstva obžaloba nijak nevyvrátila ani nezpochybnila. Není mi jasné, jestli zde má být tedy souzen tento nesporný a prokazatelný historický fakt, nebo já sám za přetištění řečeného faktu.

S celkovou nepodložeností obžaloby pak dokonale koresponduje skutečnost, že když někdo u nás napíše nebo promluví např. o sílících protislovenských nebo protiněmeckých náladách, orgány činné v trestním řízení tuto skutečnost nechávají bez povšimnutí, byť přece dnešní generace Němců nemají se zločiny II. světové války nic společného.

Nabízí se otázka, proč tomu tak je právě jen v případě židovského národa.

Z výše uvedených důvodů navrhuji soudu, abych byl zproštěn obvinění také pod bodem č. 8 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 9

V tomto bodě mi žaloba klade za vinu, že jsem zveřejnil článek s titulem „Částečný seznam Židů a židovských míšenců v kultuře ČR“ s odděleným textem, který údajně obsahuje i hanlivá tvrzení a komentáře.

Zcela mi uniká, jak jsem tímto počinem mohl spáchat trestné činy hanobení některého národa, rasy nebo přesvědčení, když žaloba při ověřování autenticity tohoto seznamu vycházela jediné z členství tam uvedených osob v Židovské náboženské obci. Cituji ze str. 9 obžalovacího spisu: „Konstatuje se, že jenom část osob z uvedeného seznamu je evidována jako členové židovské obce...“

Prohlašuji zde soudu, že mi není u nás známa jiná *veřejná* židovská organizace, než zmíněná Židovská náboženská obec, abych se mohl důrazně znovu odvolat na konstatování předsedkyně soudu JUDr. Králové, která ve svém už zmíněném usnesení ze dne 27. 5. 1993 – jímž vracela tuto trestní věc prokuratuře k došetření a přepracování – mj. uvádí doslova:

„V případě, totiž že by se jednalo *pouze o náboženské přesvědčení*, nebylo by možné jednáním, které je obžalovanému kladeno za vinu, naplnit skutkovou podstatu trestného činu podle § 198a odst. 1 tr. zákona.“

Obžaloba, která doloženým vlastním výrokem z náboženského přesvědčení jednoznačně vycházela, mne tedy viní z něčeho, čeho jsem se prostě *vůbec nemohl* dopustit. Ona totiž ani žaloba z ničeho jiného vycházet nemohla, protože podle posledního oficiálního sčítání obyvatelstva *židovská národnostní menšina v ČR neexistuje!*

Jinými slovy, podle obžaloby jsem tedy zveřejnil seznam umělců **židovského náboženského vyznání**, což není podle doložené právní citace předsedkyně soudu JUDr. Králové trestné, protože původ židovství obžaloba nespatřuje v národnosti – to by se odvolávala na oficiální sčítání lidu –, ale v náboženském vyznání.

Proto mi tedy není jasné, jak jsem se mohl dopustit trestných činů, klade-ných mi žalobou paradoxně za vinu.

K vrcholnému výkonu se ovšem obžaloba vypjala v následujícím. Cituji podle obžal. spisu, str. 9: „Konstatuje se, že jen část osob z uvedeného seznamu je evidována jako členové židovské obce. Seznam je **proto sestaven podle nacistických norimberských zákonů na základě rasového původu.**“

Obžaloba tedy na jedné straně klasifikuje autenticitu inkriminovaného seznamu podle příslušnosti k náboženskému vyznání, a na druhé straně sama hodnotí jeho sestavení „podle nacistických norimberských zákonů na základě tzv. rasového původu“.

Obžalobě zcela uniklo, že náboženské vyznání není určující pro konstato-vání národnostního původu nějaké osoby.

Dovolím si z tohoto místa obrátit pozornost soudu na doslova křečovitě úsilí obžaloby podsunout mi všude – kde se to domnívá mít za možné – sympatie k Hitlerovu nacismu v souvislosti s židovskou problematikou.

Uvedu aspoň několik případů tohoto nepochopitelného úsilí žaloby. Napří-klad na str. 8 obžalovacího spisu čtu: „V době knižního uvedení byla kniha součástí kampaně propagující válku proti Velké Británii a zároveň genocidu Židů“, nebo na str. 7: „Pro svůj obsah byla vtělena do protizidovské propagandy i nacisty za II. světové války“, nebo dokonce toto na str. 10: „Falzifikát ‚Protokoly sionských mudrců‘ přijali nacisté za II. světové války a pro svůj obsah se stal nedílnou součástí antisemitské ideologie“... atd.

Toto úsilí žaloby vyvolává v každém nepředpojatém člověku trapný pocit, že se zde obžaloba snaží datovat vznik židovské problematiky teprve do období nástupu Hitlera k moci.

Byť je to samozřejmě historicky naprostý nesmysl – a navíc s hitlerovským řešením časopis *TP* nikdy ani náznakem nevyslovil souhlas nebo sympatie –, zůstává mi přesto záhadou, proč potom tedy obžaloba nezařadila do svého spisu zvláštní vydání *TP* o A. Hitlerovi (dr. J. Příhoda „Studie vyvolencovy krycí legendy“), nebo mnou přetištěné ukázky z knihy „Co řekli naši velikáni o Židech“. V případě prvního citovaného titulu je vysvětlení možné snad jen tím, že dnes už i oficiální sdělovací prostředky připouštějí možnost Hitlerova částečně židovského původu (A. Hitler, jak je jistě známo i žalobci, byl hlavním představitelem nacismu), kdežto v druhém případě by obžaloba mohla jen těžko osobnostem naší české kultury Havlíčkovi, Palackému a mnoha dalším přisoudit zálibu v nacistické ideologii a její propagaci.

Už jen ze zde uvedeného jasně vyplývá, že zmíněná snaha žaloby, podsunout mi sympatie nebo dokonce obdiv k nacistické ideologii, je jednoznačně účelová a nepodložená!

Je zde další důležitá okolnost. Obžaloba na str. 9 uvádí, že „Seznamu předchází text, ve kterém obviněný varuje před množstvím Židů... atd“.

Zde obžaloba opět zcela účelově zahrnuje do jednoho bodu dva, graficky i titulky oddělené články v TP.

V inkriminovaném textu není o níže uvedeném seznamu Židů *ani slovem zmínka*, takže tvrzení žaloby o tom, že „uvedenému Seznamu předchází zmíněný text“, vyvolává otázku, co tím vlastně žaloba sledovala!

Věřím, že soud uzná, že takovouto koláží naprosto různých materiálů lze „dokazovat“ komukoli cokoli, a že také nezávislý a objektivní soud tuto „argumentaci“ žalobce odmítne.

Žalobě jaksi ušlo, že inkriminovaný text, který podle obžalovacího spisu „Seznamu Židů předchází“, nese samostatný název „Rasismus rabínské rady“, a že citace z tohoto textu uvedené jsou jen pouhou reakcí na úvodní citaci předmětného článku, citaci, kterou žaloba zjevně úmyslně opominula. Cituji proto sám z článku „Rasismus rabínské rady“:

„Izraelští rabíni, kteří přijímají imigranty, pečlivě zkoumají židovství jejich rodičů. Bylo již spočteno, že v poslední imigrační vlně do Izraele se objevila 3% Nežidů. Rabínská rada, která v Izraeli nahrazuje ústavu, zabubnovala na poplach. Prověřování přistěhovaleckých dokladů bylo velmi přísně.“

Obžaloba navíc nikde nekonstatuje, že by snad tato citace byla mnou vymyšlena. Jednoznačně z ní totiž vyplývá, že ***jediný stát na světě, který je doslova učebnicově založen na rasovém*** – tedy slovy žaloby na „nacistickém rasovém principu“ – ***je stát Izrael.***

Právě zde řečené není výtkou státu Izrael, nýbrž výtkou těm, kteří pronásledují – třeba formou postavení před soud – toho, kdo se zajímá o uchování čistoty své vlastní nežidovské rasy. Židé sami tak po léta činí za všeobecného souhlasu mezinárodního establishmentu, ale činí-li tak – a to ještě jen verbální či písemnou formou – Nežidé, pak pouze za všeobecné pozornosti orgánů, činných v trestním řízení.

Paní předsedkyně, pane státní zástupče!

Zde bych si dovolil obrátit vaši pozornost na rozhovor s vrchním rabínem Karolem Sidonem (*Zemědělské noviny*, 6. 5. 1994, výtisk předkládám soudu), který na otázku redaktorky A. Šeflové, „za jakých podmínek se určuje, kdo je nebo není Žid?“, odpovídá:

„Z hlediska práva na návrat do Izraele je to každý, kdo má jednoho z rodičů židovského původu. To je moderní pohled. Podle náboženského, halachistického, je Židem ten, kdo se narodil židovské matce nebo konvertoval k židovství.“

Je zarážející, že v těchto projednávaných souvislostech žaloba upustila od zahrnutí publikace J. Bernsteina „Život amerického Žida v marxisticko-rasistickém Izraeli“ do obžalovacího spisu, ač *byl součástí trestního stíhání*.

Mohu se jen dohadovat, že pravým důvodem toho byla skutečnost, že zmíněná publikace přináší jasné doklady o existenci rasového principu v Izraeli nejen ve vztahu mezi Židy a Nežidy, ale i mezi Židy navzájem. Cituji skutečně namátkou z přetisku Bernsteinovy studie v přetisku *TP* č. 51, str. 13:

„Protisefardská politika, vykonávaná v praxi aškenázyovci, je státní, oficiální politikou. Tento rasismus proniká hluboko do nitra vnitropolitického života Izraele a ostře rozděluje celou židovskou populaci. — — — Je ironické, že teprve v Izraeli, v tzv. ráji všech Židů, jsem jako Žid poznal, co je to rasismus. Izrael je absolutní marxistická země, smíšená s prvky nacistického fašismu.“

A konečně zvláště důležitá okolnost! Na str. 2 obžalovací spis uvádí, že ve svém inkriminovaném komentáři píše: „... Nezbytnost této situaci rázně čelit.“ K tomu musím zde před soudem upozornit, že o nějaké nezbytnosti razantního čelení situaci *není v mém komentáři ani slovo*, jak se může každý sám přesvědčit! Naopak budu z téhož komentáře sám citovat, a to pasáž, kterou žaloba opět zcela účelově vynechala:

„Pokud bychom měli v *TP* následovat rasistické projevy izraelských rabínů, nutně bychom museli požadovat vystěhování všech Židů z Československa. To jsme však nikdy nepožadovali, a ani v budoucnu nehodláme židovskou otázku takto řešit. Usilujeme pouze o to, aby každý občan ČSFR byl při sčítání obyvatelstva zákonem povinen přihlásit se ke své skutečné národnosti, a aby všechny národnostní menšiny, tzn. i židovská, měly práva a povinnosti úměrné jejich početnímu zastoupení.“ (Konec citátu.)

Jinými slovy, v mém autorském komentáři *nebylo ani náznakem* řečeno nic jiného, než požadavek, aby se Židé tak říkajíc zviditelnili, aby jejich počínání bylo pod veřejnou kontrolou, a aby se z přirozené příslušnosti k tomu či onomu národu nestal pouhý klub národností, v němž se každý může přihlásit k libovolnému národu. Požadavek na veřejnou kontrolu židovského počínání je *naprosto oprávněný historickými zkušenostmi s internacionální židovskou elitou, která iniciovala mj. i bolševismus v Rusku, a právem proto soudím, že by Židé neměli být právě v této věci nijak přecitlivělí*.

V této souvislosti se pak už sama zodpovídá otázka, proč žalobce nezahrnul do svého obžalovacího spisu také zveřejnění seznamu Židů a židovských míšenců ve vedení bolševického Ruska, který byl přece rovněž přetištěn v *TP* č. 50, a jenž by podle argumentace obžaloby byl rovněž sestaven – cituji žalobu – „podle nacistických norimberských zákonů na základě rasového původu“, protože je nezvratně dokázáno, že podstatná část osob tohoto seznamu nebyla evidována u tamější židovské obce a dokonce mnohdy ani neměla ruské státní občanství.

Pokud k tomuto bodu obžaloby nepodá státní zástupce jasné, logické a hlavně zdůvodněné vysvětlení, věřím, že soud bude tento bod žaloby považovat právem za zcela irrelevantní a nepodložený.

Navrhuji tedy soudu vzhledem k výše uvedenému, abych byl zproštěn obvinění i pod bodem č. 9 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 10

Je doslova zarážející, že věta „... půl milionu mužů bránilo střední Německo a Berlín do poslední kapky krve“, citovaná žalobou, může být **kýmkoli vážně interpretována** jako „naplnění skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí, směřující k potlačení práv a svobod občanů podle § 261 tr. zákona“!

Naprostá zlovolnost tohoto „zdůvodnění“ obžaloby je ještě zřejmější z faktu, že ta zcela vynechala a pominula početné autorské i převzaté komentáře, které jsem v *TP* publikoval, a z nichž je mimo jakoukoli pochybnost jednoznačný můj – i celého časopisu – odmítavý postoj k nacistickému režimu a ideologii! Pro informovanost soudu aspoň několik citátů:

1) „Prorokuji vám slavnostně, že tento neblahý člověk, Hitler, obrátí naši říši v trosky a náš národ uvrhne do nepředstavitelných běd a utrpení. Budoucí pokolení budou jeho jednáním až za hrob prokleta.“ (Zvláštní příloha *TP* s titulem „A. Hitler, studie vyvolencovy krycí legendy“.)

2) Celý článek s titulem „Otevřený dopis předsedovi Sudetočeských Němců“ autora J. Voříška, z něhož je naprosto zřejmé, že *TP* pod mým vedením nechoval žádné sympatie ani k oživování následků nacistické éry. (*TP* č. 39.)

3) „Jedním z důležitých úkolů italského fašismu a později německého nacismu bylo soustředit kolem sebe potenciální nepřátele zednářstva, aby mohli být zdiskreditováni a později rozdrceni vítězným komunismem. Z toho důvodu musela myšlenka fašismu v sobě alespoň verbálně obsahovat jasně protikomunistický charakter.“ (HKSJ, *TP* č. 52.)

4) „Zničení křesťanské morálky a církevní moci, a s ní i rozboření principů křesťanské víry, o něž se po staletí v Německu marně snažili nepřátelé Církve, **to byl cíl, k jehož dosažení položil Hitler a jeho lóžoví bratři pevné základy.**“ (J. Příhoda, „Studie vyvolencovy krycí legendy“.)

5) „Celý systém finančního propojení mezi nacistickým Německem a mezinárodním kapitálem, tj. opět převážně židovským, byl jedním z hlavních zdrojů růstu nacistické moci v Německu i Evropě. Na tento systém byl pochopitelně napojen i Sovětský svaz. **Jak bolševici, tak i nacisté byli podporováni ze stejného zdroje.**“ (HKSJ, *TP* č. 53.)

6) „Způsob, jakým byl z tapecíra vyroben idol všech Germánů, a proces, kterým je posouván do připravované role jeho malý bliženeček Sládek, nesou leckteré shodné rysy...“ (J. Voříšek, „Podobnost rukopisu“, *TP* č. 74.)

7) „Nyní si ve stručnosti připomeňme důvody, které vedly židovské elitáře **prostřednictvím nastrčené loutky Hitlera** k rozpoutání II. světové války...“ (Vlastní autorský komentář s titulkem „Dnešní stav souvisí s dosazením Hitlera k moci“, *TP* č. 93.)

V citování podobně zaměřených stanovisek a názorů bych zde mohl ještě velmi dlouho pokračovat, ale zde vyřčené jistě postačí každému nestranně a nezaujatě myslícímu jako dostatečný důkaz, že jsem se prostě *nemohl* dopustit trestného činu, kladeného mi za vinu pod bodem č. 10 obžalovacího spisu.

Zcela podružná je pak už okolnost, když žaloba (str. 3) mluví o tom, že jsem zveřejněním citované věty „půl milionu mužů bránilo Berlín... atd.“ dokonce „veřejně projevil sympatie k fašismu“.

Ano, tak doslova to stojí v obžalovacím spisu!!

Domnívám se, že mj. také tuto část obžaloby nelze pro naprostou neznalost předmětu ze strany žaloby brát vůbec vážně. Že nacismus, tedy ne fašismus jako ideologie byl mezinárodním soudním dvorem v Norimberku odsouzen, to už na adresu žaloby podotýkám opravdu jen mimochodem.

V této souvislosti si ještě dovolím upozornit soud např. na knihu L. Matyáše „Stíhací esa Luftwaffe“ (Svět křídel, Cheb 1994) v níž je na mnoha místech řeč o (cituji) „bezměrné statečnosti nacistických pilotů podle svědectví jejich spojeneckých protivníků“, a mluví se tam dokonce o tom, že (cituji) „mezi piloty Luftwaffe a piloty Spojenců vznikl na frontě jakýsi druh profesní kolegiality...“

Ostatně o tomto vojensko-historickém faktu – tj. o osobní statečnosti mnohých vojáků Německa nacistické éry – se podobně mnohokrát vyjádřili i další účastníci II. svět. války, často i lidé z nejvyšších míst vojenského i politického vedení spojeneckých zemí, *aniž by ovšem dnes kohokoli vážně napadlo obvinít autory těchto pravdivých výroků z „veřejného projevu sympatií k fašismu“!*

Doslovná nesmyslnost „zdůvodnění“ tohoto bodu obžalovacího spisu vyniká zvláště znamenitě v kontextu se známým lidovým rčením. Když už si chtěla žaloba na příslovečného psa dokročit, mohla si k tomu přece v *TP* najít sice stejně nepodloženou a nesmyslnou, ale sofisticky lépe uchopitelnou hůl, např. v otištěných pojednáních o dr. Tisovi ze seriálu „Osobnosti nejen historické“, atd.

Připomínám soudu, že zde před ním stojím mj. za to, že jsem inkriminovanou větou, navíc ve zcela odtažitě souvislosti, pouze vyzdvihl morální vlastnosti prostých německých vojáků *bez jakékoli souvislosti s nacistickou ideologií*, přičemž podle stejného měřítka by nemohl být fakt osvobození Československa armádou ve službách zločinné komunistické ideologie – alespoň ještě v době vypracování této obžaloby – slaven jako státní svátek, ale naopak stíhán jako propagace zločinné ideologie!

Ano, až k takové schizofrenii vede pokřivená, zlovolná rabulistika žalobce v jeho snaze podsunout mi stůj co stůj třeba i ten inkriminovaný „obdiv k fašistické ideologii“ a podobné, ničím nepodložené a neodůvodněné nehořáznosti.

Účelové politické pozadí tohoto procesu jasně vyniká na pozadí skutečnosti, že je u nás v současnosti naprosto legálně distribuován Hitlerův „Mein Kampf“ a Goebbelsovy „Deníky“, abych jmenoval aspoň některé tituly.

Zatímco je tedy Hitlerův nacistický ideologický spis beztrestně rozšiřován, v žalobě proti mně se ocitly přetištěné materiály autorů Forda, Christiana, Nováka, Richtra a výroky Palackého, Havlíčka, Nerudy i dalších.

Tak trochu řečnickou otázkou, zda měl některý z těchto mnou citovaných autorů větší podíl na vraždění Židů – a nejen jich, samozřejmě, i když pouze o ně žalobě jde – si zodpoví každý soudný člověk sám!

Práce autorů, přetiskovaných v *TP*, na základě historických faktů klidně a seriózně hodnotí vliv Židů na světové dění, včetně nejhroznějších projevů dějin, světových válek a hospodářských krizí, zatímco nikomu nevadící Hitlerův „Mein Kampf“ je bez nadsázky propagandistickým, štvavým pamfletem bez jakékoli faktografické a věcné hodnoty.

Vnucuje se nepříjemná otázka, zda právě tento faktor věcné a pravdivé hodnoty materiálů TP nebyl hlavním důvodem, pro který dnes stojím před tímto soudem já, a ne například vydavatel primitivně nenávislného pamfletu Mein Kampf.

Pokud výše citované, jasné doklady distancování se mnou řízeného *TP* od nacismu považuje žaloba za „irelevantní“ (str. 13) a naopak jedinou citovanou větu o statečnosti německých vojáků vydává za naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 261 tr. zákona, pak podle logiky nezbyvá soudu nic jiného, než naopak považovat takto jasně vyfabrikovanou obžalobu za zcela irrelevantní a nepodloženou!

Navrhuji proto soudu, abych byl na základě přednesených důkazů zproštěn obvinění pod bodem č. 10 obžalovacího spisu.

K bodu obžaloby č. 11

Pod tímto bodem mi žaloba klade za vinu (str. 3 obžal. spisu), že „uveřejnil poplašnou zprávu, ač obžalovaný **věděl**, že je nepravdivá a může vyvolat opatření, vedoucí k nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa“.

Za prvé: Opakovaně jsem prohlásil, že se v tomto případě nejedná o **žádnou informaci**, ale o novinářský odhad budoucího vývoje politické situace, který jako takový byl rovněž čtenáři *TP* koncem roku 1982 takto chápán a přijímán, a tedy v žádném případě „nevzbudil nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa“, jak neodůvodněně žaloba tvrdí, ale statisticky ani jinak **nedokazuje!** Ta se pouze **domnívá**, že inkriminovaný novinářský odhad může – což však neznamená, že musí! – vyvolat nějaké znepokojení.

V případě akceptování takovéto „argumentace“ obžaloby soudem by pak musel být stejným způsobem, tj. trestně, kvalifikován orgány činnými v trestním řízení i výrok bývalé československé velvyslankyně v Rakousku, Magdaleny Vašáryové, která v polovině ledna loňského roku – tedy asi dva měsíce po zveřejnění mého žalovaného komentáře v *TP* – ve Vídni prohlásila: „Slo-

vensko se po rozdělení ČSFR přiblížilo problémům Balkánu a možná i případnému rusko-ukrajinskému konfliktu.“ (*Zemědělské noviny* z 15. 1. 1993.)

Že se už tehdy hlavní balkánský problém jmenoval občanská válka, je fakt, který by si nedovolila zpochybnit snad ani žaloba. (Citovaný výtisk *ZN* rovněž předkládám soudu.)

Za druhé: Takovýchto novinářských odhadů a prognóz, které jsou v souladu s ústavou zaručenou svobodou tisku, bylo v našich masových médiích v posledních letech uveřejněno nespočetné množství, aniž by byli jejich autoři za své odhady politického možného vývoje stavěni před soud.

Za třetí: Stejně tak dobře si mohla žaloba vybrat jako záminku třeba můj autorský úvodník z *TP* č. 53 s titulkem „Cílený rozpad státu se přiblížil“, nebo rovněž tak mohla kvalifikovat jako „poplašnou zprávu“ např. následující citáty z tohoto komentáře:

„Úmyslné hledání rozporů mezi českou a slovenskou parlamentní reprezentací bylo postupně zkorigováno do rozporu jediného, rozhodujícího a neřešitelného...“

„(Havel) včas odstoupí a oficiální propaganda z něho učiní nepochopeného politika a humanistu, po jehož odchodu z funkce hlavy státu se rozpadne republika.“

Za čtvrté: Jestliže pozdější události prokázaly, že ve výše citovaných případech bylo moje odhadování budoucího vývoje správné, neznamená přece tato okolnost žádný důkaz toho, že šlo o šíření poplašné zprávy, ale znovu jen o pouhý – byť dalšími událostmi potvrzený – odhad vývoje.

Za páté: Žaloba ve spise uvádí, že jsem *věděl*, že „informace“ je *nepravdivá* (obž. spis str. 3) a že jsem ji zveřejnil *záměrně* (obž. spis str. 14).

Toto tvrzení žaloby je však pouze hypoteticky konstatováno, nikoli prokázáno!

Konečně vy sama, paní předsedkyně, ve svém už zmiňovaném usnesení ze dne 27. 5. 1993 uvádíte (cituji): „Pokud se týká náležitého objasnění věci, a to zejména trestného činu šíření poplašné zprávy, v daném případě se ***musí jednat o poplašnou zprávu, která je nepravdivá***; tak je to uvedeno v ustanovení trestního zákona. Ze spisového materiálu (rozuměj žaloby) však v daném případě ***nevyplývá tato skutečnost, neboť k této okolnosti zde není založen ani jeden důkaz***.“

Za šesté: Ptám se dále, proč nebyly do obžaloby také zahrnuty vzhledem k tématické shodě následující dva autorské materiály „Politické dílo na Dunaji“ (*TP* č. 68) a „Vyhrocování sporu o Gabčíkovo je sladřováno s rozpadem Československa“ (*TP* č. 93). V prvním z citovaných komentářů mj. uvádím: „... Lze předpokládat internacionalizaci problému jeho předáním ke konečnému rozhodnutí např. Mezinárodnímu soudnímu dvoru v Haagu.“

Skutečnost tento odhad vývoje potvrdila.

Další citát z *TP* č. 68: „Nevylučuji, že konflikt bude řízen tak, aby slovenská ‚neústupnost‘, lhostejno zda oprávněná či nikoli, ‚vyprovokovala‘ maďar-

skou stranu až k nasazení armády, aby svojí přítomností zamezila v pokračování stavebních prací.“

V této souvislosti musím zde ještě podotknout, že informací o pohybu maďarských vojsk v těsné blízkosti slovenských hranic se v minulém roce objevilo v našich sdělovacích prostředcích několik, byť byly posléze vysvětlovány oficiálními místy jako cvičení maďarské armády.

V dalším komentáři z *TP* č. 93 kromě jiného uvádím:

„Oním příznivým stanoviskem v rámci rozehraného scénáře může být zejména podpora maďarského požadavku na změnu státní hranice se Slovenskem. Ovšem pouze jako momentu destabilizace – včetně případných vojenských střetů...“

Zcela logicky se proto klade otázka, co bylo skutečným důvodem přeměny jedné z mnoha prognóz budoucího vývoje v záminku k obvinění z trestného činu šíření poplašné zprávy?

Na základě přednesených důvodů navrhuji soudu, abych byl zproštěn obvinění také pod bodem č. 11 obžaloby.

Na tomto místě své závěrečné řeči si dovolím ocitovat několik ukázek z materiálů, otištěných v *TP*, které však žaloba nevyšimavě přešla, vždy s krátkým komentářem pro snazší orientaci soudu.

1) Článek „Talmudské Židovstvo a křesťanství“, *TP* č. 97, str. 4:

„Rabinismus nejsou pouze Židé. Je to druh morálního viru, napadající celé lidstvo bez výjimky! Neříkejme proto ‚pouze Židé‘, tím se farizejsky snažíme zbavit vlastního podílu viny a odpovědnosti! Je to protivení se křesťanské morálce, kterého jsou talmudští Židé pouze organizátorem.“ (Konec citátu.)

Již samotná ukázka jasně vyvrací žalobou mi podsouvané zaujetí a hanobení „některého národa nebo rasy“, a prokazuje, že jsme v *TP* tyto otázky vždy chápali a čtenářům prezentovali jako **morální a teologické**.

2) Článek „Rasismus rabínské rady“, *TP* č. 96, str. 2:

„... Nezbyvá mi než konstatovat, že výše citovaný postoj rabínské rady je vzornou ukázkou rasismu. Pokud bychom v Týdeníku Politika měli následovat rasistické projevy izraelských rabínů, nutně bychom museli požadovat vystěhování všech Židů z Československa... To jsme však nikdy neučinili, a ani v budoucnu nehodláme židovskou otázku takto řešit.“ (Konec citátu.)

Úryvek z mého autorského článku o nepochybně prokazatelném rasismu rabínské rady v Izraeli je pak ilustrován inkriminovaným seznamem Židů v současné kultuře ČR jako doklad toho, že příslušníkům židovského národa není u nás ukládáno sebemenší omezení, které by snad i jen velmi vzdáleně mohlo připomínat rasistický postoj rabínské rady židovského státu.

Je pro tento proces charakteristické a výmluvné, že žaloba udělala z pouhé věcné ilustrace naší vlastní tolerance (a to i ve smyslu rasovém) jakýsi pseudodůkaz naší netolerantnosti, ba dokonce rasismu. Tuto do očí bijící skutečnost nemůže vidět jenom ten, kdo nechce nebo nesmí!

3) Článek „Intelektuální karikatura je českému národu blízká“, *TP* č. 95:

„I když podle zarytých židovských prominentů jsou Protokoly sionských mudrců padělaným pamfletem carské Ochranky, je podivné, že tato Ochranka – jako neoddělitelná součást carského režimu – byla smetena Židy vymyšleným a instalovaným bolševismem, a že program Protokolů – odstavec po odstavci – uskutečňuje židovská elita a nikoli carská Ochranka...“ (Konec citátu.)

Neumím si představit, jak zastánci a obhájci tvrzení o padělaných Protokolech – včetně některých soudních znalců v této kauze – dokáží věcně a konkrétně vysvětlit tento pro ně tak trapný rozpor!

4) Článek „Vláda ve vlastnictví zločinu“, *TP* č. 90, str. 3:

„... Žádná vláda však nemůže být spravedlivá, nemá-li nějakým způsobem kontakt s všemohoucím Bohem. Velice potřebujeme oživení víry. Nepotřebujeme, abychom se vyvíjeli materialističtěji, nýbrž potřebujeme, aby náš vývoj byl duchovněji.“ (Konec citátu.)

Jde o další doklad skutečnosti, že *TP* vždy kladl ve svých vývodech především důraz na náboženskou, duchovní stránku nejdůležitějších otázek historie i současnosti lidstva.

5) Článek „Amerika je již zotročena, Rusko má ještě šanci“, *TP* č. 84:

„Leckdo si při sledování zkázy pořád myslí, že probíhá boj demokracie s komunismem. Avšak bojovat nyní s komunismem – to je jako bičovat zdechlého koně. Komunismus neexistuje. Dopracoval. Jeho ideologie odvedla své. Ale proč pokračuje útok proti nám? Protože křesťanství bylo vždy dráždilem pro ďábla. Judaisté zničili Krista. To byl první den války proti Bohu. A tato válka se vede dvě tisíciletí. Ďáblovi se podařilo rozdělit křesťanstvo... Pravoslaví se projeví jako nejodolnější záštita křesťanství a ruský národ jako nositel čisté pravoslavné víry. Nastal tedy čas pustit se do Rusů. Když vyhazovali do vzduchu chrámy, víte přece, kdo to dělal. Nu, kříže z chrámů shazovali i Rusové, byli i mezi vrahy posledního cara. Ano, to byli zagitovaní dělníci, ale kdo je řídil? Zlovolní internacionalisté!“ (Konec citátu.)

Další potvrzení toho, co jsem uvedl k předchozímu citátu.

6) Článek „Internacionálka to zařídila“, *TP* č. 77, str. 4-5:

„Žijeme ve století triumfů judaistických ideálů, a nepozorovat to, znamená podobat se pštrosovi, ukrývajícímu hlavu do písku. Komunismus, socialismus, kapitalismus jsou pustá a nevýznamná slova, určená těm, koho Talmud nazývá lidským stádem. Nevidět to na konci 20. století – toť opravdová vlčí mlha. Stín Antikrista, jednotné světové vlády, již dostává patrné obrysy. Netřeba se však dávat klamat a okouzlovat demokratickými sirénami-ochechulemi: světová vláda se jistě promění ve vše potírající nadvládu, v nejkrutější tyranii lidské historie.“ (Konec citátu.)

Tento materiál, z něhož jsem citoval, dokumentuje duchovní kořeny ideologie sionismu, kterými jsou zcela jasně náboženské knihy judaismu, známé pod souhrnným označením Talmud. Nicméně z citátu, ani z celého článku mi

není zřejmý sebemenší náznak toho, že by nějak hanobil židovský národ nebo podněcoval nenávisť vůči Židům, protože tam uvedená fakta jsou **oprávněnou a podloženou kritikou pouze rabínské oligarchie a jejich výkonných složek – v žádném případě však celého židovského národa!**

7) Článek „Postavení národnostních menšin“, *TP* č. 83, str. 5:

„Situace ovšem není zdaleka tak jednoduchá. Problém národnostních menšin má tisícileté kořeny. Odhlédneme-li od specifika dálněvýchodních a předkolumbovských amerických kultur, tvoří v celých evropských dějinách nepřetržitou nit metafyzický konflikt mezi judaismem a křesťanstvím.“ (Konec citátu.)

V pořadí zde už třetí z dokladů mnou tolikrát zdůrazňované skutečnosti, že *TP* vždy chápal a vykládal židovskou otázku především jako polemickou záležitost duchovní, teologickou, případně historicko-vědeckou!

8) Článek „Židovská otázka ve světle katolické víry“, *TP* č. 83, str. 14-15:

„**Otázku židovskou jistě nelze řešit nenávisť a surovostí!** – I Rettinger má ve svém posudku na zřeteli ono liberální, z kořenů Mojžíšova zákona vyvrácené Židovstvo, nikoli ty Židy, kteří v duchu své víry a v souladu s ní žijí. – Křesťané musí zase být křesťany v duchu křesťanské mravouky, zhostit se židovských praktik, nejednat podle jejich svůdného a často též špatného příkladu, to je smysl **pravého antisemitismu**. Potom bude celému světu patrný rozdíl mezi křesťanem a Židem ve všem životě soukromém i veřejném. A to bude konec antisemitismu. – – – Vítězství Židovstva je trestem za to, že křesťanská společnost zapřela ideje a organizaci pravého křesťanství. Nadvláda Židovstva je dopuštěna jako trest Boží. – – – Celá naše úvaha, jak nezaujatý čtenář jistě uzná, není nikterak antisemitská, pravému Židovstvu nepřátelská. Ano, nerozpakují se říci, že je diktována duchem smířlivosti. Neboť je do zajista v zájmu samého Židovstva, aby jako národnostní minorita si Židé svoje postavení uvědomili, na prospěch klidného soužití, na němž záleží, a nestrhávali na sebe přednosti a výsady, které klid ohrožují. Aby sami nevyvolávali to, co nazýváme antisemitismem, a co jim je nepříjemným, a nám v zájmu lidiskosti a snášenlivosti nežádoucím.“ (Konec citátu.)

V případě tohoto citátu jde o víc, než jen o další doklad zlovolnosti žaloby. Protože podobná stanoviska nejsou na stránkách *TP* ojedinělá – na rozdíl od jediné, neutrálně konstatující věty „půl milionu mužů bránilo Berlín do poslední kapky krve“, kterou si žaloba vzala za záminku k mému obvinění – připadá mi už bezmála trapné, znovu a znovu zde poukazovat na fakt, že **právě předchozí ukázky jsou dokonalou ilustrací základního trendu *TP* k otázce antisemitismu, jehož hlásání a vybízení k němu je mi zde zcela paradoxně kladeno za vinu.**

9) Článek „Francie a poslední úder“, *TP* č. 77, str. 12-14:

„Pokud se Británie i výjimečně spojila s katolíky, bylo to katolíkům nakonec vždy ke škodě. – – – Bláhoví, kteří se domnívali, že jde pouze o politiku a neuvědomovali si, že v politice jde vždy a především o náboženství. – – –

Počala příprava války, která měla být rychlým, důkladným a definitivním řešením problému s křesťanstvím a dokončením příprav k úderu na vlastní mystickou podstatu katolické víry.“ (Konec citátu.)

Chápu, že toto pravdivé a doložitelné konstatování může být rabínské oligarchii nepřijemné, ale co to má společného s „hanobením židovského národa“?

10) Článek „Sionismus = fašismus“, *TP* č. 76, str. 5:

„Sionismus je vysoce reakční sociálně nacionalistická, šovinistická politika a ideologie na obranu židovské elity.“ (Konec citátu.)

Rád bych zde soud znovu upozornil, že se v citátu i celém článku mluví **výhradně o židovské elitě**, nikoli o židovském národě nebo rase!

Výroky v tom smyslu, že by zde šlo o „pomlouvání nebo hanobení židovského národa“, jak je interpretuje žaloba, nikde v TP zastoupeny nejsou a žaloba to ani v nejmenším neprokázala! Proto ještě jednou upozorňuji soud, že se v tomto případě jedná o vykonstruovaný, účelový proces, jehož hlavním cílem je zamezit šíření pravdy o židovské elitě nejen mezi Nežidy, ale hlavně a především mezi vlastními židovskými souvěrci, kteří k elitě nepatří!

11) Článek „Na konci tisíciletí“, *TP* č. 73, str. 5:

„Nad heslem královéhradeckého biskupa Brynycha: ‚Proti slovu máme slovo, proti knize nebo listu musíme dáti knihu nebo list, proti zášti lásku!‘ – by se měli zamyslet a vzít si k srdci všichni, kteří se z důvodů zbabělosti nebo osobní kariéry dali do služeb liberálních nepřátel pravé Církve Kristovy...“ (Konec citátu.)

Citát zcela jasně každému ukazuje, co bylo opravdu základní myšlenkou *Týdeníku Politika*.

Jestliže žaloba mluví o „šíření rasové nebo jiné nenávisti“, pak se tyto projevy **nacházejí zcela jinde, než na stránkách TP**. Upozorňuji soud, aby si v dané souvislosti připomněl např. štvavou, podlou a nenávislnou kampaň téměř všech tehdejších československých sdělovacích médií proti *TP* v průběhu r. 1992, a pak dále od zastavení našeho časopisu prakticky až do dnešního dne. Stačí si povšimnout, jak zlobně a nepřesně referují i o samotném průběhu tohoto procesu, což mohu soudu mnohonásobně doložit. Do štvavé kampaně se zapojil i tehdejší velvyslanec Izraele v ČSFR. Cituji zde namátkou *Český deník* z 1. 5. 1992 podle jeho přetisku v *TP* č. 71, str. 2:

„Názor na periodika typu *Týdeník Politika* je tento: Zdá se to být výplod **duševně nemocných lidí**. Nevím, co tito duševně nemocní lidé chtějí od židovského národa, že jsou tím tak posedlí.“ (Konec citátu.)

Pominu-li zde skutečnost, že těmito veřejně a beztrestně uráženými lidmi jsme míněni my z časopisu *TP* a že od židovského národa jako takového nechceme opravdu nic, o čemž se mi – jak doufám – podařilo soud přesvědčit, rád bych na tomto místě upozornil ještě na jednu závažnou okolnost.

Jestliže oficiální autorita cizího státu, velvyslanec Izraele, ve veřejném sdělovacím prostředku ČSFR takto demagogicky zaměňuje židovskou elitu

s židovským národem (protože toho se kritiky a výtky v TP přirozeně nikdy netýkaly), pak je zřejmé, že takto cílená kampaň, zahájená ještě dávno před začátkem tohoto procesu, by mohla mít jistý vliv na nezájatost tohoto soudu.

Přesto věřím, že nezávislý soud i v tomto případě bude při svém rozhodování přihlížet pouze k faktům a důkazům.

Všechny výše citované ukázky v podstatě věrně korespondují i s odpovědí vrchního rabína v již zde zmíněném rozhovoru, který pan Sidon poskytl 6. 5. 1994 *Zemědělským novinám*. Cituji:

„Podle legend to vypadá, že Žid nosí ještě jednu hlavu nad hlavou. Výjimeční jsou v tom, že si Pán Bůh vybral zrovna je, protože s nimi měl plán, týkající se celého lidstva. – – – Smlouva mezi Bohem a Izraelem je taková. Lidé, dodržujte smlouvu a pak je všechno v pořádku a já zařídím, aby se vám vedlo dobře. Když tu smlouvu nebudete dodržovat, tak jste v opravdu překerní situaci. Takže my Židé trpíme tímto galutem, trestem, který nás stihl za to, že jsme smlouvu nedodržovali. Pravděpodobně jsme si zasloužili, co se nám stalo, takže jsme se dostali do situace, kdy jsme napospas ostatním národům...“ (Konec citátu.)

Není zde vhodné místo k polemizování s vyjádřenými názory, ale ze svědectví vrchního rabína přesto celkem jednoznačně vyplývá fakt, že ***také on považuje náboženské hledisko za výchozí moment při posuzování židovské problematiky.***

A právě v této souvislosti JUDr. Helena Králová v onom již zde několikrát zmiňovaném usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 uvádí toto: „V případě totiž, že by se jednalo ***pouze o náboženské přesvědčení***, nebylo by možno jedním, které je obžalovanému kladeno za vinu, naplnit skutkovou podstatu trestného činu podněcování k národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zákona.“

Z důvodů, postupně uváděných v této závěrečné řeči i z jednoduché skutečnosti, že se *Týdeník Politika* naprosto jednoznačně a prokazatelně zabýval výhradně obranou proti náboženskému a ideologickému vlivu judaismu – což nelze charakterizovat jako naplnění skutkové podstaty trestných činů, které mi žaloba klade za vinu – navrhuji soudu, abych byl zproštěn obžaloby v celém rozsahu.

Paní předsedkyně, pane státní zástupče!

Z právního pohledu diletantské vypracování obžaloby i politické pozadí tohoto procesu jsou mimo jakoukoli pochybnost.

Jeho průběh to dokazuje jednoznačně:

1) Dne 27. 5. 1993 vydává Obvodní soud pro Prahu 1, zastoupen JUDr. Helenou Královou, usnesení, v jehož závěru je mj. uvedeno:

„Teprve poté (tedy po takto doplněném dokazování) bude nutno zvážit otázku, zda bude obviněný postaven před soud či nikoli.“

2) Rozhodnutím ze dne 30. 9. 1993 Městský soud v Praze toto usnesení zrušil, a to se zdůvodněním **naprosto neadekvátním** vůči požadavkům Obvodního soudu pro Prahu 1 na doplnění dokazování. Jako jeden příklad za všechny může posloužit už citované zamítnutí logického požadavku na ověření autenticity citátů z Talmudu a podobně.

3) Přesto – nebo snad právě proto? – vydává JUDr. Králová dne 14. 1. 1994 trestní příkaz, jímž jsem byl v této kauze odsouzen **bez dalšího dokazování** v mé nepřítomnosti!

4) Na základě mnou vzneseného protestu se dne 10. 3. 1994 konalo první hlavní líčení, jehož datum bylo stanoveno **bezprostředně poté**, co jsem proti trestnímu příkazu podal protest. Jmenovitě zde poukazuji na zcela neobvyklou rychlost stanovení termínu hlavního líčení v kontextu s tím, že např. od podání žaloby (26. 2. 1993) až do vydání Trestního příkazu (dne 14. 1. 1994) uplynul bezmála jeden rok.

JUDr. Králové už tedy zřejmě najednou nevadilo – nebo že by nesmělo vadit? – **ono chybějící dokazování**, jež požadovala svým výše citovaným usnesením z 27. 5. 1993, protože jinak by přece **nemohla rozhodnout** ve věci trestním příkazem, který se používá **jen ve spolehlivě prokázaných případech**, kdy je obviněnému vina dokázána způsobem, o němž nelze pochybovat. **K něčemu takovému v této věci rozhodně nedošlo, jak samo zmíněné usnesení z 27. 5. 1993 jasně dokazuje!**

Závažná okolnost, že součástí vystaveného trestního příkazu **nebylo** poučení o právech odsouzeného, už podivnost celého postupu jen podtrhuje!

5) Moje odvolání se pro zřejmou podjatost JUDr. Králové z 10. 3. 1994 (jak vyplývá z již zde uvedeného) Městský soud v Praze zamítl, aniž by vzal v úvahu již citované usnesení ze dne 27. 5. 1993 i moji argumentaci, že JUDr. Králová již ve věci trestním příkazem rozhodla, a nevzal v úvahu ani zuřivou kampaň ve sdělovacích prostředcích, což všechno dohromady by v každé jiné kauze muselo být dostatečným důvodem k zpochybnění nestrannosti soudu a k vážným obavám z jeho ovlivnění.

V žádném případě tedy nelze dospět k závěru, že by naprosto nekvalifikované a alibistické zdůvodnění, jímž Městský soud dne 30. 9. 1993 usnesení Obvodního soudu ze dne 27. 5. 1993 zamítl, vyvrátilo závažné a zásadní námitky a připomínky JUDr. Králové k obžalobě, resp. že by její právní stanovisko ovlivnilo natolik, že mohla z postavení samosoudkyně vydat dne 14. 1. 1994 trestní příkaz a tak **zcela proti svému původnímu přesvědčení** rozhodnout o mé vině!

Podotýkám, že v rozmezí mezi těmito dvěma zcela protichůdnými stanovisky k případu nebyly soudu z žádné strany předloženy žádné nové okolnosti, které by tuto radikální změnu postoje mohly odůvodnit!

Učinit však lze oprávněně následující závěr:

Zmíněným trestním příkazem, vydaným bez jakéhokoli faktického podkladu, byl rozhodující měrou předurčen průběh a výsledek tohoto hlavního líčení.

Logicky se tedy nabízí otázka, co natolik ovlivnilo změnu právního názoru JUDr. Králové na obsah obžaloby, že vydala uvedený trestní příkaz. Vy sama, paní předsedkyně, jste přece svým usnesením ze dne 27. 5. 1993 tuto kauzu ***nejenže nepokládala za spolehlivě doloženou a prokázanou, vy jste dokonce obžalobu zásadním způsobem zpochybnila.*** Např. posudek znalců jste opět vy sama osobně, paní předsedkyně, ***nepovažovala za dostatečně průkazný pro odsouzení za inkriminované trestné činy!*** Vy sama, paní předsedkyně, jste ve svém usnesení požadovala nejdříve doplnit dokazování, a až poté uvážit, zda mám či nemám být postaven před soud! Městský soud pro Prahu však tyto posudky znalců za dostačující pokládá!

Zde řečeným chci naposled soud upozornit na zásadní rozpory mezi tehdejšími stanoviskem samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Králové a stanoviskem Městského soudu pro Prahu, což paradoxnost tohoto případu jenom násobí a podtrhuje!

Dále: žalované materiály *Týdeníku Politika* obsahují stovky a tisíce historických faktů, autentických jmen, citací z vědecké literatury a podobně, nicméně všechny zůstaly žalobou zcela ***nepovšimnuty.***

Žaloba nejenže ani jeden z těchto faktů nevyvrátila – ona se totiž ani žádným z nich vůbec nezabývala!

Jestliže tedy u dalších materiálů *TP* obžaloba neshledala „naplnění skutkové podstaty trestného činu“ (obžal. spis str. 16), je potom zcela proti logice věci zahrnovat do obžaloby materiály, které svým způsobem – tu více, tu méně – z „neobžalovaných materiálů“ vycházely nebo se vzájemně věcně či tématicky doplňovaly. Několik příkladů: Bernsteinova studie o rasismu v Izraeli, seznam Židů-bolševiků v Rusku, studie o Masarykovi, výroky našich velíkáňů o Židech, nebo zvláště v *TP* č. 50 zveřejněný Katechismus Žida v Rusku, které byly výchozím materiálem pro další články. Takových příkladů bych zde mohl zmínit podstatně víc, namátkou třeba ještě seriál z knihy *Nadcházející diktatura humanity* a podobně, ale uvedené jistě postačí jako doklad mého tvrzení.

Obžaloba charakterizuje moji obhajobu ve smyslu „národ = čistota rasy“ jako ***irelevantní.*** Co je na tom, ptám se, irelevantního, když prokazatelně ***není na světě jiný stát, který by na svou rasovou čistotu dbal tak úzkostlivě, jako stát Izrael,*** jak dokazuje mj. již zde citovaný rozhovor s vrchním rabinem K. Sidonem?

Má to snad znamenat, že pouze hypoteticky vyjádřený požadavek po čistotě vlastní nežidovské rasy je trestným činem, kdežto jeho masové provádění v praxi státu Izrael jím není? Postoj žaloby nepřipouští žádný jiný výklad, nežli že v případě židovského státu jde o privilegium, navíc nepochopitelně respektované naším trestním řádem!

Irelevantní tedy není moje obhajoba, ale nepodložené tvrzení žaloby.

Mezinárodní establishment dnes rozhodně a všemi nevybíravými prostředky odmítá a odsuzuje nacionalismus Srbů, Chorvatů, Slováků, Rusů, Němců a podobně, ale přitom akceptuje a stejně nevybíravými prostředky i podporuje jedinou existující, vzorovou ukázkou – ne snad jen nacionalismu – ale vysloveně šovinismu, totiž **šovinismu židovského**.

Takovéto postoje židovského vedení, které mezi sebe – lhostejno zda jen v Izraeli nebo na mezinárodní scéně – nikoho nepustí, jsou akceptovány jako naprosto samozřejmé, ale ozve-li se kdokoli z Nežidů proti neúměrnému vlivu Židů na rozhodujících místech svého vlastního národa a státu, ten je okamžitě v tom nejmírnějším případě označen za antisemitu, fašistu, rasistu nebo psychopata, viz jako doklad např. citovaný výrok bývalého izraelského velvyslance, i konečně samotný fakt existence celé této soudní kauzy!

Jsmo zde v situaci, která by v Izraeli nikdy nemohla nastat.

Tím mám na mysli jakýsi leitmotiv obžaloby i tiskové kampaně proti *TP*, kterým je Seznam Židů v kultuře ČR. Prakticky stoprocentní podíl Židů na rozhodujících postech ve státě Izrael je pro každého samozřejmostí – ***a jak se zdá, je tomu tak už i v nežidovských státech! Každý, kdo na nepřírozenost takového stavu ve své zemi poukáže, je postaven před soud.***

Případné námitce, že Židé žijící v ČR přijali českou národnost a mají české státní občanství, předcházím konstatováním, že by takto nemohl jednat žádný Nežid v Izraeli, tj. že by se svobodně přihlásil k židovské národnosti, nebo že by dokonce libovolně mohl přijmout izraelské státní občanství.

Pokud by někdo namítal, že Izrael je přece židovský stát, dám mu za pravdu, ale zároveň zdůrazním, že ***stejným právem je a bude Česká republika státem Čechů, ať se to někomu líbí nebo ne!***

Hysterické emoce, jak jsme je slyšeli po dva roky z oficiálních sdělovacích médií, zde nemají místo k opakování – řeč byla nebo aspoň měla být – pouze o nevyvratitelných faktech.

Jen pro ilustraci: Jak by se asi izraelská vláda vyrovnala s – pro ni nemyslitelnou – situací, že by funkci ministra kultury v Izraeli zastával nějaký Nežid podobně, jako ji u nás naprosto samozřejmě zastává Žid Pavel Tigrid?³

Já jsem tento politický proces nezinscenoval!

V *Týdeníku Politika* jsme naopak nesčetněkrát vyzývali k veřejné diskusi na toto existující téma, a nikdy jsme ani náznakem nevyjádřili stanovisko, že by se od nás měli Židé vystěhovat do svého národního státu Izraele.

Nicméně na druhé straně budu bránit vlastní národ před negativními cizími vlivy stejně tak, jako to prokazatelně a neoddiskutovatelně činí Židé v Izraeli, byť se předem zříkám nacistických metod izraelského státu.

Navíc celá tato problematika, již se *Týdeník Politika* zabýval a což mnohokrát výslovně uvedl (jak jsem doložil citáty), není svojí podstatou ani politic-

³ Pavel Tigrid (Schönfeld), dosazený kýmisi za „českého“ ministra kultury, podmiňoval svůj nástup do funkce mj. i likvidací *Týdeníku Politika*.

ká, ani ekonomická, rasová či sociální, ale teologická a vychází z přirozené obrany křesťanství proti nenávistnému a zhoubnému vlivu judaismu, obsaženém v náboženských a mravních kodexech rabínského Židovstva, v Talmudu a Šulchan Aruchu.

Připomínám ještě, že autenticitu těchto nenávistných a na rasovém principu vyvolenosti postavených závazných kodexů Židovstva obžaloba ani nevyvrátila, ani nezpochybnila.

Paní předsedkyně, pane státní zástupče, děkuji vám za pozornost.

Zmíníme-li ještě, že obžalovaný J. Tomáš byl při přednesu své závěrečné obhajovací řeči dvakrát přerušen soudkyní s nepodloženým odůvodněním, že „nemluví k věci“ (!), není už opravdu co podstatného dodat!

Již jsme viděli, jaké podněty byly záminkou k zahájení trestního stíhání, vypracování žaloby a soudního jednání, které skončilo 22. září 1994 vynesemím konečného rozsudku. Mezi nimi se mj. vyskytovaly již zmíněné „argumenty“ typu: „Týdeník Politika jsem nikdy nečetla, protože je to antisemitské svinstvo, s nímž by se mělo skoncovat,“ nebo: „Podávám podnět pro spáchání trestného činu hanobení rasy, náboženství a národa v Týdeníku Politika, protože tento časopis mi připadá nějak antisemitský.“

Že taková oznámení úřadům docházejí, není v našich poměrech nic překvapujícího. Úžas však vyvolává skutečnost, že právě tato citovaná – a mnohá další, jim k nerozeznání podobná oznámení – byla před soudem podrobně a zdlouhavě čtena! Pokud důvodem takového počínání nebyla snaha ukázat, že „naše veřejnost rozhodně odsuzuje projevy antisemitismu a rozvracení demokracie“, pak je takové jednání soudu zcela nepochopitelné.

Proti všem právním a procesním zásadám obžalovací spis i soud přesunuly povinnost dokazování z žalobce na obžalovaného!

Že pak i soud na základě této vadné prejudice vynesl rozsudek, kterým byl obžalovaný uznán vinným, je už mimo možnost jakékoli kritiky.

Proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 podává (jak jsme si už výše ukázali) J. Tomáš ve stanoveném termínu odvolání, které přirozeně nemohlo obsahovat nic jiného, než znovu a znovu opakovaný poukaz na chyby v procesním řízení, na nekvalifikovanost znalců, o jejichž posudky se opíral rozsudek, na podjatost samosoudkyně JUDr. H. Králové – slovem na všechno to, co jsme už měli možnost sami z předchozích materiálů vidět.

Podáním ze dne 6. 11. 1994 pak ještě J. Tomáš znovu navrhl slyšet před soudem zemského rabína K. Sidona ve věci definice antisemitismu a posouzení autenticity přetiskovaných textů Talmudu a Šulchan Aruchu. Dále znovu navrhl předvolat a slyšet zahraničního znalce mgr. th. J. Rothkranze ve věci skutečně odborného posouzení obsahu *Týdeníku Politika* s důrazem na materiály, obsažené v obžalovacím spisu.

Samozřejmě, že i tento poslední pokus byl předem bezvýsledný, jak dokládá (zde alespoň částečně) znění rozsudku senátu Městského soudu v Praze ze dne 25. listopadu 1994 za předsednictví JUDr. Petra Stutziga. Citujeme z něho:

„Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. listopadu 1994 v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Stutziga a soudců JUDr. Mileny Němcové a JUDr. Jaroslavy Liškové odvolání obžalovaného Josefa Tomáše proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 9. 1994, sp. zn. 3 T 36/93, a rozhodl takto – – – veřejně podněcoval k nenávisti k některému národu, tím spáchal trestný čin podněcování k národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zák., a odsuzuje se podle § 198 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) měsíců.“ – – –

Podstatně zajímavější je pro nás zdůvodnění rozsudku, z něhož vybíráme:

Str. 4: „Obžalovaný **především** namítá, že v řízení před soudem I. stupně došlo k procesnímu pochybení při výslechu znalce dr. Zumra z FÚ ČSAV, který neměl zmocnění kolektiv, jenž vypracoval znalecký posudek, aby přednesl před soudem I. stupně jejich společný názor.“

(Sledujme pozorně rabulistiku tohoto „zdůvodnění“. Obžalovaný namítal „**především**“ něco zcela jiného, jak jsme již výše viděli! Městský soud si svévolně vybral jednu ze zcela vedlejších – i když plně opodstatněných – námitek odsouzeného proti rozsudku, aby obešel nepříjemné zdůvodňování námitek podstatně závažnějších.)

Str. 4: „Pokud jde o znalce dr. Kárníka, který byl vyslechnut ke znaleckému posudku FF UK (namítá odsouzený), že jmenovaný znalec **není kompetentní** vystupovat za kolektiv, který znalecký posudek vypracoval.“

(I když nepatříme k vyvolenému geniálnímu národu, nemáme zase tak krátkou paměť abychom zapomněli, že Josef Tomáš před soudem I. stupně vznesl a doložil protest proti kompetentnosti dr. Kárníka **nikoli ve věci vystupování za kolektiv znalců**, ale jasně a nedvojsmyslně ve věci jeho **nekompetentnosti odborné a morální vystupovat před (jakýmkoli) soudem jako znalec**. Ukázali jsme si, že se taková námitka týkala i znalce dr. Zumra.

Každý se o tom může snadno přesvědčit mimo jiné i z odvolání J. Tomáše proti rozsudku soudu I. stupně, v němž se říká k osobě znalce dr. Kárníka doslova:

„JUDr. Králová předvolala a vyslechla tiskového mluvčího týmu FF UK dr. Zdeňka Kárníka, který vypracoval znalecký posudek na obsah Týdeníku Politika. Dr. Kárník však svými morálními a odbornými kvalitami není kompetentní vystupovat nejen v pozici mluvčího, ale **ani se jakkoli podílet na vypracování znaleckého posudku**. – – – **Seznam autorských prací a z toho jednoznačně vyplývajících odborných a morálních kvalit** znalce dr. Kárníka je součástí trestního spisu.“

(Jak z toho mohl Městský soud v Praze – viz výše – vydedukovat námitky proti „nekompetentnosti dr. Kárníka vystupovat za kolektiv, který znalecký posudek vypracoval“, nelze vysvětlit jinak než účelovou zlovolností.)

Str. 5: „Městský soud jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo. **Přesvědčil se, že v přípravném řízení ani v řízení nebyla porušena procesní ustanovení** [!], soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu.“

(My jsme ovšem měli možnost přesvědčit se, že v přípravném řízení **byla porušena** procesní ustanovení, jak ostatně dokazuje – mimo mnoha jiných předložených dokladů – i usnesení téže samosoudkyně soudu I. stupně JUDr. Králové z 27. 5. 1993.)

Str. 5: „Nebylo třeba doplnit dokazování způsobem, který navrhoval obžalovaný, důkazy [!?] provedenými před soudem I. stupně byl skutek obžalovaného, uvedený ve výroku tohoto rozsudku, plně prokázán [!].“

(Pokud Městský soud pro Prahu měl těmi „důkazy“ na mysli ještě něco jiného, než obžalovacím spisem jako důkaz vedenou Výzvu herecké asociace, není známo; v každém případě nic takového neuvedl!)

Je to jistě trapné, ale jediné vysvětlení takového postupu soudu II. stupně podává „nepopíratelné falzum carské Ochranky“, tj. Protokoly sionských mudrců 9,13, kde se o používání justice říká:

„Dosáhli jsme překvapivých výsledků nesprávným výkladem textů zákonů, aniž bychom změnilí jejich základní smysl. Nejprve jsme je překroutili a učinili natolik nejasnými, že se lidé potom ve spleťtém zákonodárství vůbec nemohli vyznat. Z toho vyvstala teorie založit justici na volném výkladu zákonů.“

Za zvláštní povšimnutí stojí i postoj citovaného soudu k znaleckým posudkům.

Str. 5: „Kromě znění předmětných článků byl **obžalovaný usvědčen** [!?] zejména znaleckým posudkem FF UK. Pokud jde o posudek dr. Jičina, neztožňuje se odvolací soud s názorem soudu I. stupně, že obžalovaný byl usvědčen **i tímto posudkem** [?!], naopak posudek dr. Jičina obžalovanému stranil a snažil se, byť nepřesvědčivým způsobem, zhodnotit jednotlivé články ve prospěch obžalovaného.“

(Pokud výše řečenému někdo rozumí, dám se rád poučit. Je totiž zcela zbytečné prohlašovat, že posudek dr. Jičina **nebyl vypracován** „ve prospěch obžalovaného“, ale v zájmu klidného a věcného zkoumání pravdy.)

Naopak je nutné zde prohlásit, že před takovýmto soudem nelze žádnou pravdu obhajovat.

Ale to ještě pořád není všechno! Překoná-li člověk přirozenou štitivost, dočte se dále (na téže str. 5) i toto:

„Články Týdeníku Politika, které jsou předmětem rozsudku, svým nenávisným zaměřením proti židovskému národu, **svými lživými údaji**...“

(Že během vyšetřování ani samotného procesu **nebyl Týdeníku Politika prokázán jediný lživý údaj** [!?] – a raději se o to z opatrnosti nikdo ani nepokoušel –, **fanatikům volného výkladu zákonů ani v nejmenším nevadilo!**)

Chorobná nenávist vrcholí v závěru tohoto dokumentu (str. 6):

„Protože však nebylo podáno odvolání státním zástupcem v neprospěch obžalovaného, nemohl odvolací soud tresty, uložené napadeným rozsudkem, **žádným způsobem zpřísnit.**“

Aby bylo úplně jasno, tak to méně chápavým pro jistotu rozsudek Městského soudu v Praze ještě opakuje (str. 6):

„Odvolacímu soudu nezbylo, než uložit obžalovanému trest – – –, byť s tímto trestem nemůže souhlasit.“

A to nejlepší nakonec (str. 6):

„... Zároveň uložil obžalovanému – – – trest propadnutí věci a to všech čísel *Týdeníku Politika*, jimiž obžalovaný spáchal shora uvedený trestný čin. Účelem trestu propadnutí věci je dosáhnout, aby se trestem **zneškodnila věc**, která by mohla sloužit k dalšímu páčání trestných činů.“

To je opravdu iniciativní v porovnání s rozsudkem soudu I. stupně, který nařizoval pouze propadnutí věci, vedené jako přílohy trestního spisu.

Při volném výkladu zákonů přece není nutné, aby bylo vlastnictví exempláře *Týdeníku Politika* zákonem jmenovitě kvalifikováno jako trestný čin... Trochu strachu nikomu neuškodí a dá si pozor!

Závěrečný přehled

V možnostech omezeného rozsahu tohoto pojednání jsme si zde tedy řekli a ukázali dost, abychom s klidným svědomím mohli pro závěrečné shrnutí zopakovat:

- Usnesením prokurátora pro Prahu 1 ze dne 6. 12. 1991 bylo zahájeno trestní stíhání neznámého pachatele na podkladě oznámení skupiny občanů ze dne 3. 10. 1991.
- Usnesením vyšetřovatele OÚV PČR Praha 1 ze dne 14. 7. 1992 bylo zahájeno trestní stíhání Josefa Tomáše.
- 13. 11. 1992 vyšetřovatel Úřadu vyšetřování pro Prahu 1 kpt. Ilja Pravda vyšetřování zastavil.
- Ředitel Úřadu vyšetřování PČR mjr. S. Novotný rozhodl 3. 12. 1992 o odejmutí vyšetřování trestního stíhání J. Tomáše, navrhl ministru vnitra snížení hodnosti vyšetřovatele, a pověřuje vyšetřováním případu mjr. Šikýře.
- 6. 1. 1993 přibírá nový vyšetřovatel kpt. Osvald tři soudní znalce z oboru psychiatrie a psychologie.
- 26. 2. 1993 podána žaloba až do vydání Trestního příkazu.
- 27. 5. 1993 vydává samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Helena Králová usnesení, jímž vrací prokuratuře trestní spis J. Tomáše pro vady přípravného řízení a naprostý nedostatek důkazů, stejně jako pro nedostatečnost znaleckých posudků.

- 30. 9. 1993 Městský soud v Praze na základě stížnosti prokurátora ruší usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 5. 1993 a nařizuje mu, aby ve věci rozhodl.
- 14. 1. 1994 vydává samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 Trestní příkaz, kterým je Josef Tomáš odsouzen k podmíněčnému odnětí svobody na jeden rok. Trestním příkazem je uznán vinným z tr. činu podněcování k národnostní a rasové nenávisti podle § 198a odst. 1 tr. zák., tr. činu hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 odst. 1 písm. a) tr. zák., tr. činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů podle § 261 tr. zák., a tr. činu šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 2 tr. zákona.
- 21. 1. 1994 podává J. Tomáš proti tomuto rozsudku odvolání, které má za následek projednávání věci v hlavním veřejném líčení.
- 10. 3. 1994 se pak koná před Obvodním soudem pro Prahu 1 první hlavní líčení.
- 17. 5. 1994 se tamtéž koná druhé hlavní líčení. V tomto stání byly z obžaloby potichu „staženy“ tr. čin podpory a propagace hnutí, směřujících k potlačení práv a svobod občanů podle § 261 tr. zák., a tr. čin šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 2 tr. zákona.
- 23. 6. 1994 se tamtéž koná třetí hlavní líčení.
- 21. 7. 1994 se tamtéž koná čtvrté hlavní líčení.
- 22. 9. 1994 se tamtéž koná páté hlavní líčení. V jeho závěru je vynesena rozsudek, který jsme si již ukázali.
- 29. 9. 1994 podává odsouzený J. Tomáš obsáhlé a důkladně zdůvodněné odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 9. 1994.
- Podáním ze dne 6. 11. 1994 doplňuje J. Tomáš své odvolání proti rozsudku soudu I. stupně, v němž znovu navrhuje výslech vrchního rabína Sidona a slyšení zahraničního znalce mgr. th. J. Rothkranze.
- 25. 11. 1994 se před Městským soudem v Praze koná hlavní líčení ve věci odvolání Josefa Tomáše proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1. Výsledkem odvolacího řízení je pak potvrzení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1.

Přinést úplnou dokumentaci alespoň známých materiálů tohoto případu je naprosto nemožné a v podstatě to ani není třeba. Jistě postačí, když si pro dokreslení ještě připomeneme,

- že např. firma PNS a.s., která smluvně zajišťovala distribuci *Týdeníku Politika*, na příslušný pokyn plnění smlouvy prokazatelně sabotovala nedodržováním požadavků jednotlivých odběratelů a doslovným zašantročováním jednotlivých dodávek, nebo
- že renomovaný pražský advokát – řečeno právníckou terminologií – „opustil klienta“, takže se obžalovaný raději hájil před soudem sám.

V zájmu koho, případně čeho takto rozhodl soud v procesu, v němž bylo tak viditelně pohrdáno právem a pravdou, to necht' posoudí sám čtenář. Jisté je však tolik, že v Talmudu, traktát Baba kamma 113a, stojí tato pasáž:

„Když Žid a Nežid přijdou před židovský soud, pak se zachová soudce takto: Může-li podle židovského práva nechat vyhrát Žida, učiní tak a Ne-

židovi řekne: ‚Takový je náš zákon!‘ Když ale může nechat vyhrát Žida podle nežidovského zákona, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je váš zákon!‘ Nemůže-li ale nechat Žida vyhrát ani podle židovského, ani podle nežidovského zákona, pak porazí Nežida právnickým úskokem.“

(Dr. Erich Bischoff, „Das Buch vom Schulchan Aruch“, Lipsko 1929, str. 127 a 151.)

* * *